

ELLEN G. WHITE

BIBLIJSKO POSVEĆENJE

Naslov originala:
The Sanctified Life

„A sam Bog mira da posveti vas cele u svačemu; i celi vaš duh i duša i telo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista.“
(1.Solunjanima 5:22-23)

Prevod: Zdravko Barjaktarević

Digitalizacija: Dragoslav Kresac

Sadržaj:

Jedna reč čitaocima	5
----------------------------------	----------

Glava 1

Upoređivanje pravih i lažnih teorija	6
---	----------

Osuđeno samopravdanje.....	7
----------------------------	---

Zamena osećaja za razumevanje.....	8
------------------------------------	---

Vreme probe.....	9
------------------	---

Zašto je Hristos bio odbačen?.....	12
------------------------------------	----

Krotost je rod Duha.....	13
--------------------------	----

Glava 2

Danilova načela umerenosti	15
---	-----------

Probni kamen.....	16
-------------------	----

Ni ograničen, ni fanatik.....	17
-------------------------------	----

Nepogrešivi karakter.....	17
---------------------------	----

Božje odobravanje draže od života.....	18
--	----

Bog opravdava svoga slugu.....	19
--------------------------------	----

Samokontrola – stanje posvećenja.....	20
---------------------------------------	----

Glava 3

Obuzdavanje apetita i strasti	21
--	-----------

Ne jedan nemogući standard.....	22
---------------------------------	----

Jedna neoskrvljena žrtva.....	23
-------------------------------	----

Razdražljiva sredstva i narkotici.....	24
--	----

Želje koje ratuju protiv duše.....	25
------------------------------------	----

Duvan.....	26
------------	----

Tein i kofein.....	28
--------------------	----

Glava 4

Užarena peć	29
Tajna otkrivena	30
Zlatni lik	31
U prisustvu Svemogućeg	33
Čvrsto poštenje i posvećeni život	34
Lekcija za kukavice	35
Glava 5	
Danilo u lavljoj jazbini	36
Primer smelosti i vernosti	38
Bog moj posla anđela svojega	39
Glava 6	
Danilove molitve	40
Ozbiljnost i topla usrdnost	41
Nebeski vesnik	42
Tražiti mudrost od Boga	43
Carske časti za Danila	45
Glava 7	
Karakter apostola Jovana	46
Nova stvar kroz milost	47
Zadaci u izgradnji karaktera	48
Ponositost i ambicija ukoreni	50
Jovan i Juda	52
Glava 8	
Jovanova propovednička služba	53
Jovanova omiljena tema	54
Ožalošćen otrovnim zabludama	55
Nema kompromisa sa grehom	56

Nema posvećenja bez poslušnosti.....	57
Bog se nije promenio.....	59

Glava 9

Jovan u izgnanstvu.....	60
Božji svedok nije učutkan.....	62
Glas prirode.....	63
Svetkovatelj subote.....	65
Zajedno sa Bogom.....	66
Veličanstvo Božje.....	67
Vizija o Hristu.....	68
Jovanova poniznost.....	70

Glava 10

Karakter Hrišćana.....	71
-------------------------------	-----------

Ljubav prema Bogu i čoveku.....	72
Slediti uzor.....	73
Jedinstvo sa Hristom je naše prvenstvo.....	74
Pavlova molitva za zajednicu.....	75
Stepen svetosti.....	77
Volja Božija.....	77

Glava 11

Hrišćansko prvenstvo.....	79
----------------------------------	-----------

Život vere.....	79
Otpor iskušenju.....	80
Posmatranje očima vere.....	81
Smirenost duha.....	81
Ispravne religiozne navike.....	83
Vrednost jedne duše.....	83
Jedno progresivno delo.....	84
Pavlovo klicanje pobedi.....	85

Jedna reč čitaocima ove knjižice

Pod glavnim naslovom „Posvećenje“ pojavila se u prvim izdanjima „Review and Herald“-a za 1881.godinu jedna serija od jedanaest korisnih članaka iz pera Ellen G. White. Pišući sa dubokim iskustvom u Božjim stvarima i sa umom i srcem rasvetljenim svetim Duhom, ona je pažljivo istraživala elemente pravoga posvećenja i upoređivala ih sa različitim nepoštenim, ali popularnim teorijama o ovom predmetu.

U istoj deceniji ovih jedanaest članaka bili su sakupljeni i štampani kao knjižica pod naslovom „Biblijsko posvećenje“, i pojavila se u januaru 1889 godine, kao malo svedočanstvo broj 1 Biblijske Studentske Biblioteke.

Godine 1937, pod poznatijim naslovom „Posvećeni život“, ovaj materijal je bio ponovo štampan sa dodatkom jednog članka iz dela „Proroci i carevi“ i knjižica je dobila sadašnji oblik, u kome je više puta štampan. Ova malena knjižica dospela je do mnogih hiljada čitalaca.

Odbor za spise Ellen G. White

Glava 1

Upoređenje pravih i lažnih Teorija

Biblijsko posvećenje obuhvata celo biće – duh, dušu i telo. To je ideja o pravom i sveopštem posvećivanju. Apostol Pavle se molio za crkvu u Solunu da bi se mogla radovati ovom velikom blagoslovu. „A sam Bog mira da posveti vas cele u svačemu; i celi vaš duh i duša i telo da se sačuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista.“ (1.Solunjanima 5:22-23)
{SL 7.1}

Postoji u religioznom životu jedna teorija o posvećenju koja je lažna sama po sebi i opasna po svome uticaju. U mnogim slučajevima oni koji priznaju posvećenje, ne poseduju isto u pravom smislu. Njihovo posvećenje se sastoji u pričanju i formalnom bogoslužjenju. Oni koji stvarno teže za savršenim hrišćanskim karakterom, neće nikada gajiti misao da su oni bezgrešni. Njihov život može biti nezazan, oni mogu biti živi predstavnici istine koju su prihvatili, ali što više upravljaju misli na Hristov karakter, i što se više približuju Njegovom božanskom liku, tim više će upoznati Njegovo besprekorno savršenstvo, i sve dublje će osećati svoje sopstvene pogreške. {SL 7.2}

Kada osobe tvrde da su svete, one odaju dovoljno dokaza da su daleko od toga da su svete. One ne uviđaju svoje vlastite slabosti i nedostatke. Oni smatraju da odsajavaju Hristovim likom ako imaju pravo poznanje o Njemu. Što je veće rastojanje između njih i njihovog Spasitelja, utoliko više izgledaju pravedni u svojim

očima. {SL 8.1}

Ali kada sa pokajničkim i poniznim poverenjem razmišljamo o Isusu, koji je bio prikovan za naše grehe i opterećen našim brigama, tada ćemo naučiti da hodimo Njegovim stopama. Gledanjem na Njega mi se preobražavamo u Njegovo božansko obličje. I kada se ovo delo vrši u nama, tada nećemo govoriti da smo pravedni, nego ćemo uzdizati Hrista, oslanjajući svoje nemoćne duše na Njegove zasluge. {SL 8.2}

Osuđeno samopravdanje

Naš Spasitelj je uvek osuđivao samopravednost. On je učio svoje učenike da je najveći uzor religije onaj, koji se otkriva na jedan čist i skroman način. On ih je upozorio, da izvršavaju svoja dela milosti tajanstveno, bez isticanja, radi časti i hvale među ljudima, već na slavu Božju, očekujući svoju nagradu u budućnosti. Ako budu činili dobra dela za to da ih ljudi hvale, neće dobiti platu od Oca svoga nebeskoga. {SL 8.3}

Sledbenici Hristovi su bili poučeni da se ne mole s namerom da ih vide ljudi. „A ti kad se moliš, uđi u klet svoju, i zatvorivši vrata svoja pomoli se Ocu svojemu koji je u tajnosti; i Otac tvoj koji vidi tajno, platiće tebi javno“ (Matej 6:6). Takvi izrazi kao ovaj, sa usana Hristovih, pokazuju da On ne prima takvu vrstu pobožnosti, koju su otkrivali ondašnji fariseji. Njegova beseda na gori pokazuje da dela milosrđa poprimaju plemeniti oblik, i obred verskog bogoslužjenja dobija najskupoceniji miomiris, ako se vrši na jedan skroman i neuobraženi način, u miru i poniznosti. Čisti motivi

posvećuju delo. {SL 8.4}

Pravo posvećenje je potpuna saglasnost sa voljom Božjom. Buntovne misli i osećaji su prevaziđeni, i glas Isusov probuđuje jedan nov život, koji prožima celo biće. Oni koji su zaista posvećeni, neće isticati svoje mišljenje, kao merilo za dobro i zlo. Oni nisu fanatici ili samopravednici, već se čuvaju da radi svojih nedostataka ne izgube osećanja koja se zasnivaju na odgovarajućem stanju, i uslovima. {SL 9.1}

Zamena osećaja za razumevanje

Mnogi koji ispovedaju posvećenost, potpuno zanemaruju delovanje milosti na srce. Kad bivaju iskušani i isprobani tada se nađu slični samopravednom fariseju. Oni ne podnose kontradikciju. Oni odlažu razum i rasuđivanje, i potpuno se oslanjaju na svoja osećanja, bazirajući svoje tvrdnje o posvećenju na emocije (osećanja), koje su nekada iskusili. Oni su tvrdoglavi i izopačeni u proturanju svojih nepopustljivih tvrdnji o tobožnjoj svetosti, upotrebljavajući mnoge reči, ali ne donoseći nikakvih skupocenih rodova kao dokaz. Ove takozvane svete ličnosti nisu samo obmanjivači vlastitih duša, već vrše uticaj zavođenja mnogih koji usrdno teže da se usaglase sa voljom Božjom. Oni se mogu čuti kako stalno ponavljaju reči: „Mene Bog vodi! Mene Bog uči! Ja živim bez greha!“ Mnogi koji dolaze u vezu sa ovim duhom, nailaze na jedan mrak, nešto tajanstveno, koje oni ne mogu shvatiti. Ali to je ono što je suprotno Hristu, jedinom istinitom Uzoru. {SL 9.2}

Biblijsko posvećenje ne sastoji se u jakoj emociji ili osećanju. To mnoge vodi u zabludu. Oni čine svoja osećanja svojim kriterijem, merilom. Kada osete ushićenje ili sreću, tvrde da su posvećeni. Ne postoji nešto takvo, kao iznenadno posvećenje. Pravo posvećenje je svakodnevno delo koje se nastavlja sve do kraja života. Oni koji se bore sa svakodnevnim iskušenjima, koji savlađuju svoje grešne naklonosti i teže za svetošću srca i života, isti ne podižu hvalisave tvrdnje o svetosti. Oni su gladni i žedni pravde. Njima greh izgleda prekomerno grešan. {SL 10.1}

Ima takvih osoba, koje prisvajaju sebi posvećenje priznavanjem istine, kao i njihova braća, i teško je praviti razliku između njih; ali razlika ipak postoji. Svedočanstvo onih koji traže tako uzvišeno iskustvo prouzrokovaće da se slatki duh Hristov povuče iz skupštine, ostavljajući ledeni uticaj na sve prisutne, dok ako bi stvarno živeli bez greha, njihova prisutnost bi privukla svete anđele u skupštinu, i njihove bi reči bile „kao zlatne jabuke u srebrnim sudovima.“ (Priče 25:11) {SL 10.2}

Vreme probe

U leto, kada izdaleka gledamo na drveće u šumi, sve je zaodeno prekrasnim zelenilom, mi nismo u stanju razlikovati zimzeleno drveće od drugog, listopadnog. Ali kada se približi zima, i ledeni car ih stegne u svoj hladni zagrljaj, svukavši sa drugog drveća njihovo krasno lišće, tada se zimzeleno drveće lako raspoznaje. Tako će biti sa svima koji hode u poniznosti, ne uzdajući se u sebe, nego se drhteći drže

ruke Hristove. Dok oni koji su samozadovoljni, koji se uzdaju u svoje sopstveno savršenstvo karaktera, gube svoje lažno odelo pravde kada budu izloženi viorima nevolje, istinski pravednici, koji iskreno ljube i boje se Boga, nose odelo Hristove pravde, kako u blagostanju, tako i u nevolji, podjednako. {SL 11.1}

Samoodicanje, požrtvovanje, dobročinstvo, ljubaznost, trpljenje, postojanost i hrišćansko pouzdanje jesu svakodnevni rodovi koje donose oni koji su u pravoj vezi sa Bogom. Njihova dela ne moraju biti obnarodovana pred svetom, ali oni sami su svakodnevno u hrvanju sa zlom, i postižu dragocene pobeđe nad iskušenjima i napastima greha. Svečani zaveti su obnovljeni i održavani snagom usrdne molitve i neprestanog straženja. Vatreni entuzijast (zanešenjak) ne poznaje borbe ovih tihih radnika; ali oko Onoga koji vidi sve tajne srca, primećuje i odobrava svaki napor uložen u poniznosti i krotosti. To zahteva vreme probe za otkrivanje čistog zlata ljubavi i vere u karakteru. Kada iskušenja i pometnje dođu na Zajednicu, tada će se otkriti postojana revnost i vruća naklonost Hristovih sledbenika. {SL 11.2}

Mi osećamo tugu kad vidimo prividne hrišćane kako zastranjuju kroz lažne i začarane teorije, jer je vrlo teško razuveriti ih i dovesti na pravi put. Oni nastoje da stvore lep spoljašnji izgled, dok im nedostaje unutrašnji ukras krotosti i ljubaznosti Hristove. Vreme kušnje će doći na sve, kada će se nada mnogih, koji su se godinama smatrali bezbednima, pokazati da je bez temelja. Tada, u novim situacijama, i pod raznim okolnostima, neki koji su izgledali kao stubovi u domu

Božjem, otkriće se da su samo trulo drveće, koje je spolja bilo lakirano. Ali ponizni u srcu, koji su svakodnevno osećali važnost pričvršćenja svojih duša uz večnu Stenu, oni će stajati nepomično usred oluje iskušenja, jer se neće uzdati u sebe: „Tvrdo dakle stoji temelj Božji, imajući ovaj pečat Pozna Gospod svoje.“ (2.Timotiju 2:19). {SL 12.1}

Oni koji skreću pažnju drugih na svoja dobra dela, stalno govore o svome bezgrešnom stanju, i nastoje da učine svoje religiozno postignuće uspešnim, isti samo time varaju svoje vlastite duše. Jedan zdrav čovek, koji je u stanju da postigne životni poziv i koji ide iz dana u dan na svoj rad sa radosnim duhom i zdravom cirkulacijom krvi koja struji kroz njegove vene, taj ne izaziva pažnju svakoga koga sretne tim svojim telesnim zdravljem. Zdravlje i snaga su prirodna stanja njegovog života, i zato je on jedva svestan da je srećan i zadovoljan. {SL 12.2}

Tako je i sa jednim istinski pravednim čovekom. On nije svestan svoje dobrote i pobožnosti. Religiozni principi postaju odskočnica njegovog života i rukovođenja, i za njega je sasvim prirodno da donosi duhovne rodove, kao što smokva rađa smokve, ili ruža ruže. Njegova priroda je skroz prožeta ljubavlju za Boga i svoje bližnje, da on radi delo Hristovo sa voljnim srcem. {SL 13.1}

Svaki koji stupi u sferu njegovog uticaja, oseti lepotu i miomiris njegovog hrišćanskog života, dok je on sam toga nesvestan, jer je to u skladu sa njegovim navikama i sklonostima. On se moli za božanstvenu svetlost i voli da hodi u toj svetlosti. To je njegovo jelo i

piće, da čini volju njegovog nebeskog Oca. Njegov život je sakriven sa Hristom u Bogu; pa ipak on se time ne hvali niti izgleda toga svestan. Bog se smeši nad svakim skromnim i poniznim pojedincem, koji u stopu sledi Učitelja. Anđeli im se približuju i stalno ih prate na putu. Oni su možda mimoilaženi kao nedostojni pažnje od strane onih, koji tvrde da su stekli postignuća i značajna dobra dela, ali nebeski anđeli bdiju s ljubavlju nad pravovernima i oni stoje oko njih kao jedan ognjeni zid. {SL 13.2}

Zašto je Hristos bio odbačen?

Naš Spasitelj beše videlo sveta, ali svet ga nije poznao. On je bio stalno zauzet u delu milosti, zračeci svetlost na staze svih ljudi; ipak nije prizivao one sa kojima se mešao da posmatraju Njegove besprimerne vrline, samoodricanje, požrtvovanje i dobročinstva. Jevreji se nisu divili takvom životu. Oni su smatrali Njegovu religiju bezvrednom, jer nije bila u skladu sa njihovim standardom i pobožnošću. Po njihovom shvatanju Hristos ne beše religiozan po duhu i karakteru; jer se njihova religija sastojala u isticanju, u javnim molitvama po ulicama i u vršenju dela milostinje radi postizanja utisaka. Oni su trubili svoja dobra dela, kao što danas čine oni koji traže posvećenje pred narodom. Oni bi hteli da svi razumeju da su oni bez greha. Ali ceo život Hristov bio je u direktnoj suprotnosti sa tim. On nije težio za čašću i dobitkom. Njegova čudotvorna dela iscelenja vršio je na što je moguće tiši način, iako nije mogao obuzdati oduševljenje onih koji

su bili primaoci Njegovih velikih blagoslova. Poniznost i krotost obeležavali su Njegov život. I baš radi te poniznosti i skromnosti, koja je bila u suprotnosti sa njihovim načinom života, zato ga fariseji nisu primili. {SL 14.1}

Krotost je rod Duha

Najskupoceniji rod posvećenja jeste milost krotosti. Kad ova milost zaseda u duši, raspored se oblikuje njenim uticajem. Postoji stalno čekanje na Boga i potčinjenost Njegovoj volji. Sa razumevanjem prihvatamo svaku božansku istinu, i priklonimo se svakom božanskom propisu, bez sumnje ili gundžanja. Prava krotost omekšava i savlađuje srce i daje razumu sposobnost da ugravira reč. Ona vodi misli u pokornost Isusu Hristu. Ona otvara srce reči Božjoj, kao što je srce Lidije bilo otvoreno za reči Pavlove. Ona nas postavlja sa Marijom da sedimo i slušamo kod nogu Isusovih. „Upućuje krotke istini, uči krotke hoditi putem Njegovim.“ (Psalam 25:9). {SL 14.2}

Jezik krotkoga nije nikada hvalisav. Krotki se mole slično kao dete Samuilo: „Govori, govori Gospode, čuje sluga tvoj!“ (1.Samuilova 3:9). Kad je Isus Navin bio postavljen na najveći položaj časti, kao zapovednik Izraela, on je naredio otpor svima neprijateljima Božjim. Njegovo srce je bilo ispunjeno plemenitim mislima o njegovoj velikoj misiji. Ipak u strahu od jedne nebeske poruke postavio se u položaj malog deteta, govoreći: „Šta zapoveda Gospodar moj služi svojemu?“ (Isus Navin 5:14). To je bio njegov odgovor Gospodu. Prve reči Pavlove, pošto mu se Isus otkrio behu: „Gospode,

šta hoćeš da činim?“ (Dela 9:6). {SL 15.1}

U školi Hristovoj krotost je jedan od najznačajnijih rodova Duha. Ona je jedna milost kroz koju sveti Duh posvećuje i osposobljava posednika da u svako vreme kontroliše naglu žestinu naravi. Kad vrlinu krotosti izaberu ljudi koji su po prirodi žestoke naravi, oni će uložiti mnogo napora da savladaju svoj nesrećni temperament. Oni će svakoga dana nastojati da se savladavaju, dok ne pobede sve što je mrsko i Hristu neslično. Oni postaju podobni božanskom Uzoru, dok ne budu u stanju da se pokore nadahnutom nalogu: „Neka svaki čovek bude brz čuti, a spor govoriti i srditi se.“ (Jakov 1:19) {SL 15.2}

Kada jedan čovek tvrdi da je svet, a ipak u rečima i delima predstavlja izvor iz koga teče gorka voda, možemo biti sigurni, da je taj čovek u velikoj prevari. On treba da uči koja su prva slova hrišćanskog života. Neki koji tvrde da su sluge Hristove, već odavno su izabrali zle demone, jer vole neposvećene elemente i osećaju zadovoljstvo u izgovaranju reči koje vređaju i razdražuju. Ovi ljudi se moraju obratiti pre nego što Hristos može da ih prizna svojom decom. {SL 16.1}

Krotost je unutrašnji ukras koji Bog smatra mnogocenim. Apostol govori o tome kao o najuzvišenijem i vrednijim od zlata i srebra, ili od bisera i dragog kamenja. Dok spoljašnji ukras ulepšava samo smrtno telo, nakit krotosti ukrašava dušu i spaja smrtnog čoveka sa besmrtnim Bogom. To je nakit ili ukras koji je sam Bog odabrao. Onaj koji ukrašava nebesa sa sjajnim zvezdama, obećao je tim istim Duhom da „ukrašava smerne, spasavajući ih.“ (Psalam

149:4). Nebeski anđeli će registrovati kao najbolje ukrašene one koji se oblače u Gospoda Isusa Hrista, i hode s Njim u smernosti i poniznosti Duha. {SL 16.2}

Postoje velike visine i postignuća za jednog Hrišćanina. On uvek može da se seže za sve većim postignućima. Apostol Jovan je posedovao jednu uzvišenu ideju o preimućstvu jednog hrišćanina. On kaže: „Vidite, kakvu nam je ljubav Otac dao, da se deca Božja nazovemo.“ (1.Jovanova 3:1). Nije moguće da se podigne na jedan viši stepen nego što je sada. Čoveku je dato i zagarantovano obećanje, da će postati naslednik Božji i sunaslednik Isusa Hrista. Oni koji su se iz poniznosti podigli, obećano je neispitano bogatstvo Hristovo, koje je hiljadu puta vrednije nego sva bogatstva ovoga sveta. Tako kroz zasluge Isusa Hrista smrtni čovek je uzdignut u zajednicu sa Bogom i Njegovim dragocenim Sinom. {SL 16.3}

Glava 2

Danilova načela umerenosti

Prorok Danilo je bio jedan sjajan karakter. On je bio svetli primer onoga što ljudi mogu postati kad se ujedine sa Bogom mudrosti. Jedan kratak izveštaj o životu i ovog svetog Božjeg čoveka ostavljen je u Bibliji za ohrabrenje onih koji će kasnije biti pozvani da izdrže slične probe i iskušenja. {SL 18.1}

Kada su ljudi Izraela, njihov car, plemići i sveštenici odvedeni u ropstvo, četvorica njegovih članova behu odabrani za službu na dvoru cara od Vavilona. Jedan od njih beše Danilo, koji je već rano

obećavao da će se razviti u izvanredno sposobnog mladića u kasnijim godinama. Ova četvorica mladića behu svi od carskog roda i opisani su kao „mladići na kojima nema mane, koji su lepa lica i naučeni svakoj mudrosti, i vešti znanju, i razumni, koji mogu stajati u carskom dvoru.“ (Danilo 1:4). Videći vrhunske talente ovih mladih zarobljenika, car Navuhodonosor je odlučio da ih u potpunosti pripremi za važne položaje u njegovom carstvu. Da bi mogli biti potpuno kvalifikovani za njihov život na dvoru, shodno orijentalnom običaju, oni su priučeni haldejskom govoru, i za tri godine bili podvrgnuti savršenom kursu fizičke i intelektualne discipline. {SL 18.2}

Mladići u ovoj vaspitnoj ustanovi ne samo da behu pripušteni u carski dvorac, nego je bilo predviđeno da mogu jesti carska jela i piti carsko vino sa carskoga stola. U svemu ovome car je smatrao da će im time dati ne samo veliku čast, nego će im obezbediti najbolje telesno i duhovno razviće koje se može postići. {SL 19.1}

Probni kamen

Među hranom koja se postavljala pred cara bilo je i svinjsko meso, kao i druga mesa koja su bila oglašena kao nečista po zakonu Mojsijevu, a koje je Jevrejima bilo izričito zabranjeno da jedu. Ovde je Danilo bio doveden na težak ispit. Da li će se pokoravati učenju svojih otaca, odnosno jela i pića, i time razgneviti cara i možda izgubiti ne samo položaj, nego i svoj život? Ili napustiti zapovest Gospodnju i dobiti naklonost cara, čime bi osigurao veliki intelektualni napredak i

najlaskavije svetske izgleda? {SL 19.2}

Danilo se nije dugo premišljao. On je odlučio da stane čvrsto u odbranu svoje neporočnosti, bez obzira kakve bile posledice. On „naumi da se ne skrvni obrokom jela careva, ni vinom koje on pijaše.“ (Danilo 1:8). {SL 19.3}

Ni ograničen, ni fanatik

Postoje mnogi među današnjim takozvanim hrišćanima koji bi rekli da je Danilo bio previše tačan, i proglasili bi ga ograničenim ili fanatikom. Oni smatraju da je stvar jedenja i pijenja od tako male važnosti da bi to zahtevalo takav odlučan stav – koji povlači žrtvovanje svakog zemaljskog prvenstva. Ali oni koji tako rezonuju i misle, naći će se u dan suda, da su se odvratili od izričitih Božjih zahteva, i stavili svoje mišljenje kao merilo pravde i nepravde. Tada će uvideti da ono što im je izgledalo nevažno, nije tako u Božjim očima. Njegovi zahtevi treba da budu neprikosnoveni poslušani. Oni koji prihvataju i pokore se nekim Njegovim propisima zato što im tako odgovara, dok isti odbacuju neke druge, jer njihovo držanje iziskuje žrtvu, takvi snižavaju merilo pravde i svojim primerom navode druge da omalovažavaju sveti zakon Božji. „Ovako veli Gospod“ treba da bude naše pravilo u svim stvarima vere. {SL 19.4}

Nepogrešivi karakter

Danilo je bio izložen najtežim iskustvima koja mogu snaći današnju omladinu, ipak on je ostao veran verskim uputstvima koje je primio u ranoj mladosti. On

je bio okružen takvim uticajima sračunatim da obore one koji se kolebaju između principa i sklonosti; ipak reč Božja nam ga predstavlja kao jedan bezgrešan karakter. Danilo se nije smeo uzdati u svoju vlastitu moralnu snagu. Njemu je molitva bila neophodna. On je smatrao Boga svojom snagom, i strah Božji bio je stalno pred njim u svim poslovima njegovog života. {SL 20.1}

Danilo je posedovao milost prave krotosti. On beše veran, čvrst i plemenit. On je težio da živi u miru sa svima, ali je bio uspravan kao vitki kedar gde god su načela bila u pitanju. U svemu što nije dolazilo u sukob sa njegovom vernošću prema Bogu on je bio tolerantan i pokoran svojim pretpostavljenima; ali je imao uzvišeni smisao o zahtevima Božjim da su zahtevi zemaljskih vladara dolazili na drugo mesto. On nije mogao biti naveden ni od kakve sebične misli da skrene sa svoje dužnosti. {SL 20.2}

Danilov karakter je predstavljen svetlu kao jedan potresan primer o tome šta Božja milost može da učini od prirodno palih i grehom iskvarenih ljudi. Izveštaj o njegovom plemenitom i samoodricajućem životu daje ohrabrenje našem današnjem naraštaju. Iz njega možemo crpeti snagu da se hrabro odupremo iskušenju, i čvrsto, i u blagoj krotosti stojimo uz pravdu pod najtežim probama. {SL 21.1}

Božje odobravanje draže od života

Danilo je mogao pronaći dovoljno verovatan izgovor da odustane od svojih strogih navika

umerenosti; ali Božje odobravanje bilo mu je draže nego blagonaklonost najmoćnijeg zemaljskog vladara – čak draže nego sam život. Svojim lepim ponašanjem je stekao naklonost Amelsara, oficira kome su bili povereni jevrejski mladići, koga je zamolio da im dopusti da ne jedu carsko jelo, niti piju njegovo vino. Amelsar se plašio da ako se saglasi sa ovim zahtevom, može navući na sebe nezadovoljstvo samoga cara, i time ugroziti svoj sopstveni život. Slično mnogima u današnje vreme, on je mislio da će uzdržavanje od hrane kod ovih mladića prouzrokovati bledilo lica i malaksalost snage mišića, dok bi ih raskošna hrana sa carskog stola učinila rumenim i lepim i pojačala bi telesnu i duhovnu aktivnost. {SL 21.2}

Danilo je zahtevao da se stvar reši time što će ih staviti na desetodnevnu probu – jevrejski mladići će za to kratko vreme jesti samo jednostavnu hranu, dok će njihove kolege učestvovati u carskoj hrani. Zahtev je konačno bio prihvaćen, i tada je Danilo bio siguran da je postigao svoj cilj. Premda je bio vrlo mlad, on je video štetno dejstvo vina i luksuznog života na fizičko i mentalno zdravlje. {SL 22.1}

Bog opravdava svoga slugu

Na kraju deset dana rezultat je bio sasvim suprotan Amelsarovim očekivanjima. Ne samo u ličnom izgledu, nego i u fizičkoj aktivnosti i duhovnoj energiji, oni koji su bili umereni u svojim navikama nadmašili su očiglednom nadmoći svoje kolege koji su popustili apetitu. Kao rezultat ove probe, Danilu i njegovim

drugovima bilo je dopušteno da nastave sa svojom jednostavnom dijetom za svo vreme njihovog školovanja za carske dužnosti. {SL 22.2}

Gospod je sa odobravanjem gledao na odlučnost i samoodricanje ovih jevrejskih mladića, i Njegov blagoslov ih je pratio. „I dade Bog svoj četvorici mladića znanje i razum u svakoj knjizi i mudrosti; a Danilu još dade i da razume svaku utvaru i sne.“ (Danilo 1:17). Na isteku tri godine školovanja kada je lično car isprobao njihove sposobnosti, veštinu i znanje, „ne nađe se među svima njima nijedan kao Danilo, Ananija, Misailo i Azarija, zato stajahu pred carem. I u svim stvarima mudrosti i razuma, zašta ih car zapita, nađe da su deset puta bolji od svih vrača i zvezdara što ih beše u svemu carstvu Njegovu.“ (Danilo 1:19-20). {SL 22.3}

Samokontrola – stanje posvećenja

Danilov život je jedna nadahnuta slika onoga što sačinjava sveti karakter. On predstavlja nauku za sve, a posebno za omladinu. Tačno izvršavanje Božjih zahteva blagotvorno je za zdravlje tela i duha. Da bi postigli najveći domet moralnog i intelektualnog uspona, neophodno je da ištemo mudrost i silu od Boga i da se tačno držimo umerenosti u svim navikama života. U iskustvu Danila i njegovih drugova imamo jedan primer o trijumfu principa (načela) nad iskušenjem popuštanja apetitu. Ono nam pokazuje da kroz verska načela mladi ljudi mogu trijumfovati nad telesnim strastima i ostati verni Božjim zahtevima, čak ako bi ih to stajalo velike žrtve. {SL 23.1}

Šta bi bilo, ako bi Danilo i njegovi drugovi napravili kompromis sa onim neznabožačkim oficirima i popustili pritisku da jedu i piju kao što je bio običaj sa Vaviloncima? Taj jedini primer odstupanja od načela oslabio bi njihovo osećanje pravde i užasavanje od nepravde i greha. Popuštanje apetitu prouzrokovalo bi žrtvovanje fizičke snage, čistoće uma i duhovne sile, jedan pogrešan korak mogao bi povući i druge, dok njihova veza sa nebom ne bude ozbiljno ugrožena. {SL 23.2}

Bog je rekao: „One ću poštovati koji Mene poštuju.“ (1 Samuilova 2:30). Danilo se držao Boga sa nepokolebivim poverenjem, i sila Duha proroštva došla je na njega. Dok je od ljudi bio vaspitavan za dužnosti dvorskog života, bio je naučen od Boga da čita tajne budućih vekova kroz sve dolazeće generacije, opisujući figure i simbole i čudne stvari koje će doći i ispuniti se u ove poslednje dane. {SL 24.1}

Glava 3

Obuzdavanje apetita i strasti

Obuzdavanje telesnih želja „koje vojuju na dušu“, to su reči apostola Petra (1.Petrova 2:11). Mnogi misle da je ovaj tekst samo jedna opomena protiv razuzdanosti, ali on ima mnogo šire značenje. On zabranjuje sva štetna zadovoljavanja apetita ili želja. Neka niko veran ne bude ravnodušan prema telesnom zdravlju, i ne laska sebi da neumerenost nije greh, i da neće škoditi njihovoj duhovnosti. Između fizičke i moralne prirode postoji tesna veza. Svaka navika koja

ne unapređuje zdravlje narušava uzvišene i plemenite sposobnosti. Loše navike u jelu i piću dovode do grešnih misli i dela. Popuštanje apetitu pojačava životinjske sklonosti, dajući im prevagu nad duševnim i duhovnim silama. {SL 25.1}

Niko se ne može radovati blagoslovima posvećenja dok je sebičan i proždrljiv. Mnogi stenju pod teretom slabosti i nemoći radi loših navika u jelu i piću kojim se krše zakoni života i zdravlja. Oni su iznurili svoje probavne organe popuštajući izopačenom apetitu. Snaga čovečjeg sastava opire se zloupotrebi na čudesan način, ali neprestane štetne navike prekomernog jela i pića oslabiće svaku funkciju tela. U zadovoljavanju izopačenog apetita i strasti čak i priznati hrišćani sprečavaju prirodu u njenom radu i smanjuju fizičku, mentalnu i moralnu snagu. Neka svaki slabić razmisli šta bi mogao biti da je živeo umereno, unapređujući zdravlje, umesto što ga je zloupotrebio. {SL 25.2}

Ne jedan nemogući standard

Apostol Pavle piše: „A Bog mira da posveti vas cele u svačemu.“ (1.Solunjanima 5:23). Pavle ne opominje svoju braću da se trude za jedan takav stepen savršenstva koji nije moguće postići; on se ne moli za blagoslove koje Bog neće da im da. On zna da svi koji hoće da se udostoje sresti sa Hristom u miru moraju posedovati čisti i sveti karakter. „Svaki koji se bori od svega se uzdržava: oni dakle da dobiju raspadljiv venac, a mi neraspadljiv. Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzdanu; tako se borim, ne kao onaj koji bije vetar;

nego morim telo svoje i trudim da kako drugima propovedajući i sam izbačen ne budem.“ (1.Korinćanima 9:25-27). „Ili ne znate da su vaša tela crkva svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telima svojim i u dušama svojim koji su Božji.“ (1.Korinćanima 6:19-20).
{SL 26.1}

Jedna neoskrvnjena žrtva

Opet apostol piše vernima: „Preklinjem vas dakle, braćo, milosti Božije radi, da date tela svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.“ (Rimljanima 12:1). Starom Izraelu bila su data specijalna uputstva da nikakva bolesna ili hroma životinja nije se smela prineti na žrtvu Bogu. Samo najsavršenije se biralo za žrtvu. Gospod preko proroka Malahije najozbiljnije ukorava svoj narod za odstupanje od ovih upustava. {SL 27.1}

„Sin poštuje oca, i sluga gospodara svojega; ako sam Ja Otac, gde de čast Moja? I ako sam gospodar, gde je strah Moj? veli Gospod nad vojskama vama, sveštenici, koji prezirete ime Moje i govorite: U čemu preziremo ime tvoje? Donosite na Moj oltar hleb oskrnavljen, i govorite: Čime smo te oskrnavili? Time što govorite: Stol je Gospodnji za preziranje. I kad donosite slepo na žrtvu, nije li zlo? i kad donosite hromo ili bolesno, nije li zlo? Odnosi ga starešini svojemu, hoćeš li mu ugoditi i hoće li te pogledati? veli Gospod nad vojskama... i donosite raskinuto, i hromo, i bolesno; to vi donosite na žrtvu: hoću li to primiti iz vaše ruke? govori Gospod.“ (Malahija 1:6-13). {SL 27.2}

Iako su ove reči upućene starom Izraelu, one sadrže jednu nauku za današnji narod Božji. Kada apostol apeluje na svoju braću da prinesu svoja tela „na živu žrtvu, svetu, ugodnu Bogu“, on iznosi načela pravog posvećenja. To više nije teorija, emocija (osećaj) ili igra reči, već jedno živo, aktivno načelo, uneto u svakodnevni život. To zahteva da naše navike u jelu, piću i odevanju budu takve da osiguraju zaštitu fizičkog, duhovnog i moralnog zdravlja, da bismo mogli prineti Gospodu naša tela, ne kao jednu žrtvu pokvarenu lošim navikama, nego kao „živu, svetu, ugodnu Bogu.“ {SL 27.3}

Razdražljiva sredstva i narkotici

Petrova opomena da se čuvamo od telesnih želja jeste najdirektnija i najžešća opomena protiv upotrebe svih vrsta razdražujućih sredstava kao ruskog čaja, kafe, duvana, alkohola i morfijuma. Ovo zadovoljavanje može se uvrstiti među strasti koje vrše pogubni uticaj na moralni karakter. Što se pre ove opasne navike steknu, tim čvršće će držati svoje žrtve u ropstvu strasti, i tim niže će biti njihovo duhovno stanovište. {SL 28.1}

Biblijsko učenje će imati vrlo slab uticaj na one čije su sposobnosti umrtvljene kroz samouživanje. Hiljade će žrtvovati ne samo zdravlje i život nego i svoju nadu nebesku pre nego što se usude da ratuju protiv svojeg izopačenog apetita. Jedna gospođa koja je mnogo godina tvrdila da je sveta, izjavila je da ako bi morala radi spasenja da bira između neba i njene lule, ona bi rekla: „Zbogom, nebo! Ja ne mogu savladati

svoju ljubav prema mojoj luli.“ Ovaj idol je bio pohranjen u duši, ostavljajući Isusu drugorazredno mesto. Ipak ova žena tvrdi da je u potpunosti Gospodnja! {SL 28.2}

Želje koje ratuju protiv duše

Ma gde bili, oni koji su istinski posvećeni uzdizace moralno stanovište čuvajući ispravne telesne navike, i kao Danilo pružace drugima jedan primer umerenosti i samoodricanja. Svaki izopačeni apetit postaje jedna ratujuća strast koja „vojuje na dušu“. Sve što se sukobljava sa prirodnim zakonom stvara jedno bolesno stanje duše. Popuštanje apetitu prouzrokuje stomačne bolesti i slabo varenje, mlitavu jetru, zamagljen mozak, čime se izopačuje narav i duh čoveka. I ovako oslabljene snage se žrtvuju Bogu, koji ne prima ni životinjske žrtve ako nisu sasvim bez mane! Naša je dužnost da dovedemo svoj apetit i svoje životne navike u sklad sa prirodnim zakonom. Ako bi se tela položena na Hristov oltar brižljivo ispitala kao što su to činili sveštenici sa jevrejskim žrtvama, ko bi tada bio primljen? {SL 29.1}

Sa kakvom pažnjom bi trebali hrišćani regulisati svoje navike, da bi mogli sačuvati punu snagu i sposobnost za službu Hristu. Ako hoćemo da budemo posvećeni telom, dušom i duhom, moramo živeti u saglasnosti sa Božjim zakonom. Srce ne možemo posvetiti Bogu dok su apetit i strasti dopuštene da narušavaju zdravlje i život. Oni koji prestupaju zdravstvene zakone od kojih zavisi život, pretrpeće kaznu. Oni su tako ograničili svoje mogućnosti u

svakom smislu, da ne mogu čestito izvršavati svoje dužnosti prema svojim bližnjima, i u potpunosti ne mogu odgovoriti Božjim zahtevima. {SL 29.2}

Kada je Lord Palmerston, predsednik Engleske, bio zamoljen od škotskog sveštenstva da odredi jedan dan posta i molitve za sprečavanje kolere, on je ljutito odgovorio: „Očistite i dezinfikujte vaše ulice i kuće, unapredite čistoću i zdravstvenost među sirotima, nastojte da su svi dovoljno snabdeveni dobrom hranom i odećom, preduzmite prave sanitarne mere uglavnom, i tada nećete imati razloga za post i molitvu. Jer Gospod neće uslišiti vaše molitve dok ove Njegove preventivne mere ostaju zanemarene.“ {SL 30.1}

Pavle kaže: „Da očistimo sebe od svake nečistoće tela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božjem.“ (2.Korinćanima 7:1). On nam iznosi za naše ohrabrenje slobodnu radost pravog posvećenja: „Nikakva dakle sad nema osuđenja za one koji su u Hristu Isusu, i ne hode po telu, nego po Duhu.“ (Rimljanima 8:1). On opominje Galaćane: „Po duhu hodite, i želja telesnih ne izvršujete.“ (Galatima 5:16). On spominje neke oblike telesnih želja: „Idolopoklonstvo, pijanstva, žderanje, i ostala ovakova“. (Galatima 5:20-21). I nakon nabranja duhovnih rodova, među kojima je i umerenost, on dodaje: „A koji su Hristovi, raspeše telo sa slastima i željama“. (Galatima 5:24). {SL 30.2}

Duvan

Jakov kaže da je premudrost koja dolazi odozgo „najpre čista“ (Jakov 3:17). Ako bi on video svoju braću da puše duvan, ne bi li on to okvalifikovao kao

„zemaljska, ljudska, đavolska“? (Jakov 3:15). U ovom veku hrišćanske prosvetljenosti, kako često su usne koje spominju slatko Isusovo ime uprljane duvanskom pljuvačkom i zadahom nikotina! Zaista duša koja se može radovati takvoj nečistoći i sama mora biti uprljana! Kada sam posmatrala ljude koji su tvrdili da se raduju blagoslovu potpunog posvećenja, dok isti behu robovi duvana, prljajući sve oko sebe, pomislila sam: Kako bi nebo izgledalo sa pušačima u njemu? Božja reč je jasno izjavila da što se tiče neba „neće ući u njega ništa nečisto i pogano“. (Otkrivenje 21:27) Kako mogu onda oni koji dozvoljavaju sebi ovu prljavu naviku da se nadaju da će ući u čisto nebo? {SL 30.3}

Ljudi koji prisvajaju pobožnost žrtvuju svoja tela na oltar sotone, i kade duvanskim dimom njegovom sotonskom veličanstvu. Da li ova izjava izgleda prestroga? Zaista, svako kađenje pripada nekom božanstvu. Pošto je Bog čist i svet i ne prima ništa prljavo po svom karakteru, on ne može primiti ovu preskupu, poganu i nesvetu duvansku žrtvu, zato mi zaključujemo da je sotona onaj koji traži tu čast. {SL 31.1}

Isus je umro da bi istrigao ljude iz sotonske zamke. On je došao da nas oslobodi krvlju Njegove žrtve pomirenja. Čovek koji je postao svojina Isusa Hrista, i čije telo je hram svetoga Duha, neće biti oslobođen štetnom navikom upotrebe duvana. Njegove sile pripadaju Hristu, koji ih je otkupio cenom svoje krvi. On je Gospodnja svojina. Kako onda može biti bezgrešan ako svakodnevno troši Gospodnje vlasništvo zadovoljavajući jedan apetit koji nema osnova u prirodi? {SL 31.2}

Ogromne sume se godišnje troše na ovo zadovoljstvo, dokle mnoge duše ginu za rečima života. Priznati hrišćani zakidaju Boga u desetku i prinosu, dok isti žrtvuju na oltar propadljivih strasti, kao što je upotreba duvana, mnogo više nego što daju za pomoć siromašnima, ili za pomaganje Božjeg dela. Oni koji su zaista posvećeni pobeđiće svaku škodljivu želju. Kada bi sva ta sredstva dospevala u Božju riznicu, hrišćani bi prednjačili u samoodricanju, požrtvovanju i umerenosti. Tada bi bili videlo svetu. {SL 32.1}

Tein i kofein

Ruski čaj i kafa imaju kao i duvan jedan štetan uticaj na sistem. Čaj ima u sebi tein, jednu otrovnu supstancu. Iako u manjoj meri, ipak njegov efekat je istog karaktera kao opojni liker. Kafa ima veliku mogućnost da zamagli razum i umrtvi energiju. Ona nije tako jaka kao duvan, ali je sličnog dejstva. Argumenta koji se iznose protiv duvana mogu se primeniti i protiv upotrebe čaja i kafe. {SL 32.2}

Kada oni koji su navikli upotrebljavati čaj, kafu, duvan, opijum, ili opojne likere, budu lišeni tih omiljenih navika, oni se osećaju nemoćni da se angažuju sa interesovanjem i revnošću u službi Bogu. Božanska milost izgleda im nedovoljna da oživi ili oduševi njihove molitve ili svedočanstva. Ovi priznati hrišćani treba da ispitaju izvor njihovog zadovoljavanja. On je ili odozgo, ili odozdo. {SL 32.3}

Za jednog korisnika razdražujućih sredstava (stimulansa) svašta izgleda neukusno, bez ikakvog

zadovoljstva. Ista umrtvljuju prirodna osećanja tela i duha i čine ga manje osetljivim za uticaj svetoga Duha. U nedostatku omiljenog stimulansa (droge) on oseća glad i žeđ tela i duše, ali ne glad za pravdom i svetošću, niti za Božjom prisutnošću, nego za svojim omiljenim idolom. U zadovoljavanju škodljivih slasti i želja, takozvani hrišćani svakodnevno oslabljuju svoje snage, čineći ih nemoćnim da proslavljaju Boga. {SL 32.4}

Glava 4

Užarena peć

Te iste godine kada su Danilo i njegovi drugovi stupili u službu Vavilonskog cara, desili su se događaji koji su stavili na žestoku probu poštenje ovih jevrejskih mladića i dokazali pred jednom idolopokloničkom nacijom silu i vernost Boga Izrailjeva. {SL 34.1}

Dok je car Navuhodonosor gledao napred sa uznemirenjem na predskazanu budućnost, on je usnio jedan znameniti san, kroz koji je bio veoma uznemiren, „i san ga prođe“ (Danilo 2:1). Ali premda je ova vizija u noći učinila duboki utisak na njegov duh, on se ipak nije mogao setiti detalja svog sna. On je sazvaio svoje zvezdare i čarobnjake, i obećavajući im velike nagrade zapovedio im da mu kažu san i odgovarajuće tumačenje. Ali oni rekoše: „Kaži slugama svojim san, i mi ćemo dati tumačenje.“ (Danilo 2:4). {SL 34.2}

Car je znao da ako oni mogu da mu stvarno rastumače san, tada isto tako mogu da mu kažu i šta je sanjao. Gospod je u svome providenju dao Navuhodonosoru ovaj san, al i je učinio da car zaboravi

detalje sna, koji je ostavio tako strašan utisak na njegov um, s tim, da bi otkrio prevare Vavilonskih mudraca. Car je bio veoma srdit i zapretio je da će isti biti pogubljeni ako mu u određenom vremenu ne obznane san. Danilo i njegovi drugovi behu takođe osuđeni sa lažnim prorocima; ali uzevši svoj život u sopstvene ruke, on se usudio da stupi pred cara, moleći da se odloži izvršenje kazne, uz garanciju da će mu on kazati san i dati odgovarajuće tumačenje. {SL 34.3}

Sa ovim predlogom car se saglasio; i sada je Danilo sazvaio svoje drugove da zajedno iznesu stvar pred Boga, tražeći mudrost sa Izvora svetlosti i znanja. Premda su bili u carskom dvoru, okruženi iskušenjem, nisu zaboravili svoju odgovornost prema Bogu. Oni su bili jako svesni da ih je Božje providenje postavilo tamo gde jesu, da oni vrše Njegovo delo, između zahteva istine i dužnosti. Oni se uzdahu u Boga, obraćajući Mu se za pomoć usred neprilika i opasnosti, i On im je uvek bio - prisutna pomoć. {SL 35.1}

Tajna otkrivena

Božje sluge Mu se nisu molile uzalud. Oni su Ga proslavili, i u času iskušenja On je njih poštovao. Tajna je bila otkrivena Danilu, i on je pohitao da zatraži razgovor sa carem. {SL 35.2}

Mladi jevrejski zarobljenik stajao je pred velikim monarhom najmoćnije imperije koju je ikad sunce obasjavalo. Car je bio u velikoj neprilici usred sveg svog bogatstva i slave, dok je mladi izgnanik bio miran i sretan u svome Bogu. Sada ili nikada, bilo je vreme za

Danila da se uzdigne i prikaže svoju sopstvenu vrlinu i superiornu mudrost. Ali njegov prvi napor je bio da otkloni svaku čast od sebe i uzvisi Boga kao izvora sveukupne mudrosti. {SL 35.3}

„Tajne koje car ište ne mogu kazati caru mudraci, ni zvezdari, ni vrači, ni gatari. Nego ima Bog na nebu, koji otkriva tajne, i javlja caru Navuhodonosoru šta će biti do posletka.“ (Danilo 2:27-28). Car je slušao sa svečanom pažnjom dok mu je reprodukovan svaki detalj sna; i kada je tumačenje verno dato, on je osećao da se može na njega verno osloniti kao na jedno božansko otkrivenje. {SL 36.1}

Svečane istine prenete u ovoj noćnoj utvari učinile su najdublji utisak na srce moćnog Suverena, i u poniznosti i strahopoštovanju pao je ničice na zemlju i obožavajući Gospoda rekao: „Doista, vaš je Bog Bog nad bogovima, i Gospodar nad carevima, koji objavljuje tajne.“ (Danilo 2:47). {SL 36.2}

Zlatni lik

Svetlost koja je direktno sa neba obasjala cara Navuhodonosora za izvesno vreme je uticala na njega u strahu Božjem. Ali nakon nekoliko godina prosperiteta (napretka) njegovo se srce ispunilo ponositošću, i on je zaboravio svoje priznavanje živoga Boga. On je obnovio svoju idolsku službu sa još većom revnošću i fanatizmom. {SL 36.3}

Od blaga stečenog u ratovima car je napravio jedan zlatni lik da predstavlja onaj isti koji je video u svome snu, i postavio ga u polju Duri, i zapovedio svim

vladarima i narodu da ga obožava, pod pretnjom smrtno kazne. Ova statua je bila visoka oko 90 stopa a devet stopa široka, i u očima idolopokloničkog naroda predstavljala je impozantnu i veličanstvenu pojavu. Bila de izdata proklamacija, pozivajući sve oficire carstva da se sakupe na posvećenje ovog lika, i na zvuke muzičkih instrumenata da padnu i poklone se zlatnome liku. Ako neko propusti da to učini, on bi bio neposredno bačen usred jedne užarene ognjene peći. {SL 36.4}

Kada je došao određeni dan, i masa sveta se skupila, došla je reč do cara da tri jevrejina koje je car bio postavio nad provincijom Vavilona odbijaju da se poklone zlatnome liku. To su bila Danilova tri druga, koji su od cara bili nazvani: Sedrah, Misah i Avdenego. Ispunjen gnevom, car ih je pozvao preda se, i pokazujući na užarenu peć, rekao je kakva ih kazna čeka ako odbiju da se priklone njegovoj volji. {SL 37.1}

Uzaludne su bile careve pretnje. On nije mogao odvratiti ove plemenite mladiće od njihove odanosti velikom Vladaru celoga sveta. Oni su bili naučili iz istorije svojih otaca da je neposlušnost prema Bogu znak nepoštovanja, da donosi nesreću i propast, a da je strah Gospodnji ne samo početak mudrosti, nego i osnov svakog pravog napretka. Oni su neustrašivo posmatrali užarenu peć i neznabožačku gomilu. Uzdali su se u Boga da ih ni sada neće zaboraviti. Njihov odgovor caru bio je učtiv, ali odlučan: „Znaj care, da nećemo služiti tvojim bogovima, niti ćemo se pokloniti zlatnome liku koji si postavio.“ (Danilo 3:18). {SL 37.2}

Ponositi Monarh bio de okružen svojim velikašima, vojskovođama i carskim upraviteljima;

armijom koja je pobedila mnoge narode; svi su se oni sjedinili u aplauzu caru koji ima mudrost i moć bogova. U sredini ovog imponantnog mnoštva stajahu tri jevrejska mladića čvrsto rešeni u svom otporu da se povinuju carskoj naredbi. Oni su se pokoravali Vavilonskim zakonima sve dotle, dok nisu došli u sukob sa Božjim zahtevima, ali nisu odstupili ni za dlaku od svoje dužnosti da se pokoravaju svome Stvoritelju. {SL 37.3}

Carev gnev nije imao granice. Budući na vrhuncu svoje vlasti i slave, on nije mogao podneti prkos predstavnika jedne prezrene i porobljene rase, smatrajući to najvećom uvredom. Užarena peć je bila sedam puta većma zagrejana nego obično, i u nju behu bačeni jevrejski zarobljenici. Plamen je bio tako strahovit, da su ljudi koji su ih vezane ubacili unutra, bili trenutno zahvaćeni plamenom i uništeni. {SL 38.1}

U prisustvu Svemogućeg

Iznenada carevo lice prebledi od užasa. Njegove oči behu upravljene na užarenu peć i sjajni plamen, i okrenuvši se svojim poglavarima, on uzviknu: „Ne bacismo li tri čoveka svezana u oganj? (Danilo 3:24). Odgovor je glasio: „Da, care!“ Tada car ponovo očajnički uzviknu: „Eno, vidim četiri čoveka odrešena gde hode posred ognja i nije im ništa; a izgled četvrtog je kao da je sin Božji!“ (Danilo 3:25). {SL 38.2}

Kada se Hristos otkrije sinovima ljudskim, jedna nevidljiva sila govori njihovim dušama. Oni se tada osećaju u prisutnosti Svemogućega. Pred Njegovim Veličanstvom car i plemići su drhtali, priznajući da je živi

Bog iznad svake zemaljske sile. {SL 38.3}

Sa osećanjem griže savesti i sramote, kralj je povikao: „Sluge Boga Svevišnjega, izađite i hodite!“ (Danilo 3:26). I oni poslušno izađoše, pokazavši se nepovređeni pred celom masom sveta, tako da čak ni miris dima i ognja ne beše prionuo za njihove plašteve! Ovo čudo proizvelo je neobičnu promenu u srcima cara i naroda. Veliki zlatni lik, podignut sa tolikom paradom, beše sasvim napušten i zaboravljen. Car je objavio jedan dekret (naredbu) da ko bi god nešto govorio protiv Boga ove trojice jevreja, ima da se pogubi, „jer nema drugoga Boga koji može tako izbaviti“. {SL 39.1}

Čvrsto poštenje i posvećeni život

Ova tri jevrejina posedovahu pravo posvećenje. Prava hrišćanska načela ne pitaju za posledice. Jedan vernik ne pita: Šta će ljudi misliti o meni ako učinim to i to? Ili: Kakve će biti posledice u mom zemaljskom napredovanju ako to učinim? Deca Božja sa napregnutom pažnjom treba da čeznu i doznaju šta Bog hoće da čine, čime bi Ga mogli proslaviti. Gospod je dao široke mogućnosti da bi srca i životi svih Njegovih sledbenika mogli biti kontrolisani božanskom milošću, da bi isti mogli biti goruća i sjajna svetla u ovom svetu. {SL 39.2}

Ovi verni jevrejski mladići posedovahu velike prirodne sposobnosti; oni su se radovali visokoj intelektualnoj kulturi, i sada su zauzimali jedan počasni položaj u carstvu, ali sve to nije ih navelo da zaborave na Boga. Njihove sile behu podložne posvećujućem uplivu božanske milosti. Svojim čvrstim poštenjem

proslavite Onoga koji ih je dozvaao iz tame svome čudnom videlu. U njihovom čudesnom izbavljenju beše istaknuta pred celim ogromnim mnoštvom sila i veličanstvo Božje. Sam Isus lično bio je sa njima u peći užarenoj, i slavom svoje prisutnosti ubedio je Vavilonskog cara da to ne može biti niko drugi nego Sin Božji. Nebeska svetlost zasjala je preko Danila i njegovih drugova i obasjala sve prisutne koji su shvatili pravu veru koja je oplemenila njihove živote i ulepšala njihove karaktere. Kroz izbavljenje svojih vernih sluga Gospod je objavio da će uvek biti uz one koji su tiranisani i da će obarati sve zemaljske sile koje budu gazile nogama autoritet Boga nebeskoga. {SL 39.3}

Lekcija za kukavice

Kakva je lekcija ovde data za kukavice, kolebljivce i strašljivce u delu Božjem! Kakvo ohrabrenje za one koji se neće odvratiti od dužnosti usled pretnji ili opasnosti! Ovi verni, čvrsti karakteri primerom objašnjavaju posvećenje, i ne misleći na visoke časti. Mnoštvo dobara koja su možda bila učinjena od strane posvećenih hrišćana, ali su ostala tajna i nepoznata, ne mogu biti dovoljno ocenjena dok životna dela ne budu poznata i javna, kada sud sedne i knjige se otvore. {SL 40.1}

Hristos poistovećuje svoj interes sa ovom klasom ljudi; On se ne stidi nazvati ih braćom. Treba da ih bude stotina tamo gde je samo jedan među nama, koji su tesno spojeni sa Bogom, čiji životi su tako usklađeni sa njegovom voljom, da mogu biti upaljena svetla, posvećeni u celosti, u duši, telu i duhu. {SL 40.2}

Borba se još vodi između sinova videla i sinova mraka. Oni koji spominju ime Hristovo treba da se otresu od letargičnog sna koji iscrpljuje njihovu energiju, i da odmah prihvate sve odgovornosti koje su im poverene. Svi koji tako čine mogu očekivati Božju silu koja će se otkriti u njima. Božji Sin, Izbavitelj sveta, otkriće se u njihovim rečima i delima, i Božje ime će se kroz njih proslaviti. {SL 41.1}

Kao u danima Sedraha, Misaha i Avdenega, tako i u završnom periodu zemaljske istorije Gospod će delovati silno u korist onih koji budu čvrsto stajali za pravdu. Onaj koji je hodao sa jevrejskim mladićima u užarenoj peći biće i sa svojim sledbenicima gde se god nalazili. Njegova stalna prisutnost biće im uteha i potpora. I usred vremena nevolje, - nevolje kakve nije bilo od kad je naroda, - njegovi izabrani će stajati nepokolebivi. Sotona sa svim vojskama zla neće moći uništiti ni najslabijeg od Božjih svetaca. Anđeli koji su nenadmašni u snazi štitiće verne, i u njihovu odbranu Jehova će se otkriti kao „Bog nad bogovima“ (Psalam 50:1), koji je u stanju da spase i poslednjeg od onih koji se uzdaju u Njega. (Proroci i Carevi, str. 513). {SL 41.2}

Glava 5

Danilo u lavljoj jazbini

Kada je Darije zauzeo presto Vavilona, odmah je preduzeo mere da reorganizuje vladu. On je „postavio nad carstvom 120 upravitelja... a nad njima trojicu predsednika, od kojih prvi beše Danilo.“ (Danilo 6:1-2). A „taj Danilo beše omiljeniji od svih starešina i

upravljača, jer u njemu beše sjajan i izvrstan duh; i car naumi da ga postavi nad svim carstvom svojim.“ (Danilo 6:3). Počasti ukazivane Danilu izazvale su zavist vodećih ljudi carstva. Predsednici i knezovi težili su da pronađu zgodnu priliku za optužbu protiv Danila. „Ali ne mogahu naći nikakve zamerke, jer beše veran, i ne nalažahu se na njemu pogreške ni mane.“ (Danilo 6:4). {SL 42.1}

Kakva se nauka ovde iznosi za sve hrišćane. Oštre oči zavisti behu upravljene na Danila iz dana u dan; njihova budnost beše mržnjom izoštrana; ipak ni jedna reč ili postupak njegovog života nije odavala ni trunke zla. On ne samo da je težio za posvećenjem, nego šta više, on je živeo jednim životom punim vernosti i posvećenja. {SL 42.2}

Što je Danilo više živeo besprekorno, utoliko je većma rasla mržnja ovih ljudi protiv njega. Oni behu ispunjeni ludim besom što ne mogu pronaći ništa u njegovom vršenju dužnosti, ili u njegovom moralnom karakteru, čime bi ga oklevetali. „Tada rekoše oni ljudi: Nećemo naći na toga Danila nikakav razlog, osim ako ne nađemo nešto u vezi zakona njegovog Boga.“ (Danilo 6:5). Danilo se tri puta na dan molio Bogu nebeskome. To je bila jedina optužba koju su mogli izneti protiv njega. {SL 43.1}

Tada beše smišljen jedan lukavi plan kako da ga upropaste. Njegovi neprijatelji se skupiše u dvoru, moleći cara da izda jednu naredbu ili dekret da se ni jedna ličnost u celome carstvu ne sme moliti nijednom Bogu ili čoveku, osim caru Dariju, u roku od trideset dana, i da se svaki prekršaj ovog naređenja (edikta)

treba da bude kažnjen bacanjem prestupnika u lavlju jazbinu. Car nije imao ni pojma o mržnji ovih ljudi protiv Danila, i nije sumnjao da će ova naredba ma na koji način uticati na njega. Svojom snishodljivošću oni su učinili da car poveruje da će to služiti njemu na čast, pa je potpisao takav edikt. Sa sotonskim osmehom na licu oni su otišli od cara, radujući se nad zamkom koju su postavili pred Božjeg slugu. {SL 43.2}

Primer smelosti i vernosti

Carski dekret se pojavio. Danilo je bio upoznat sa namerom njegovih neprijatelja da ga obore. Ali on nije izmenio ni najmanje način svoga ponašanja. Sa mirnoćom je obavljao svoje uobičajene državničke dužnosti, a u određeni čas išao je u svoju klet čiji su prozori bili otvoreni i okrenuti prema Jerusalimu, gde je prinoseo svoje molitve Bogu nebeskome. Svojim načinom postupanja on je neustrašivo najavljuvao da nikakva zemaljska sila nema pravo da se postavi između njega i njegovog Boga, govoreći mu kome treba da se moli, ili kome ne treba. Kakav plemeniti i načelan čovek! On stoji i danas kao jedan hvale vredan primer hrišćanskog herojstva i vernosti. On se obratio Bogu sa celim srcem, premda je znao da će smrt biti kazna za njegovu odanost. {SL 43.3}

Njegovi protivnici su ga vrebali ceo dan. Tri puta je Danilo odlazio u svoju klet, i triput se čuo njegov vapijući glas. Sledećeg jutra podneta je tužba caru da Danilo, jedan između roblja Judina prestupa carsku naredbu. Kad je Monarh čuo te reči, njegove oči su se

odmah otvorile da uvidi zamku koju su Danilu bili postavili. On beše ožalošćen i sobom nezadovoljan što je izdao jedan takav dekret, i trudio se sve do sunčevog zalaska da bi smislio neki plan pomoću koga bi oslobodio Danila. Ali prorokovi neprijatelji su to preduhitrili i izašli pred cara sa sledećim rečima: „Znaj, care, da je zakon u Miđana i Persijanaca da se nikakva zabrana ili naredba, koju postavi car, ne menja!“ (Danilo 6:15). {SL 44.1}

„Tada car zapovedi te dovedoše Danila i baciše ga u lavovsku jazbinu; i car progovori i reče Danilu: Bog tvoj, kojemu bez prestanka služiš, neka te izbavi.“ (Danilo 6:16). I bio je navaljan ogroman kamen na vrata jazbine i zapečaćen carskim prstenom, da se ne sme ništa promeniti u korist Danila. „Tada car ode u svoj dvor, i proveđe celu noć u postu, ne jedući ništa, niti dopusti da se donesu muzički instrumenti pred njim, i ne mogaše zaspati.“ (Danilo 6:18). {SL 44.2}

„Bog moj posla anđela svojega!“

Rano ujutru Monarh je pohitao do lavlje jazbine, dovikujući: „Danilo! O Danilo, slugo živoga Boga! Da li je tvoj Bog, kome služiš bez prestanka, bio u stanju da te izbavi od lavova? (Danilo 6:20). Glas proroka se začuo uz odgovor: „Care, da si živ do veka! Bog moj posla anđela svojega da zatvori usta lavovima, te mi ne naudiše: jer se našoh čist pred Njim, a ni tebi, care, ne učinih zla.“ (Danilo 6:22). {SL 45.1}

„Tada se car veoma obradova Danilu, i zapovedi da ga izvade iz jazbine. I izvadiše Danila iz jame, i ne nađe se rane ni ozlede na njemu, jer verova svome

Bogu.“ (Danilo 6:23). Tako je bio sluga Božji izbavljen. A zamka, koju su neprijatelji Danilovi postavili za njegovo uništenje poslužila je za njihovu sopstvenu propast. Na zapovest carevu oni su bili bačeni u jazbinu i odmah progutani od divljih zveri. {SL 45.2}

Glava 6

Danilove molitve

Kako se bližilo vreme isteka sedamdeset godina Izraelskog ropstva, Danilov duh se sve više zanimao proročanstvima Jeremije. On je video da je blizu vreme kada će Gospod staviti svoj izabrani narod ponovo na probu; zato se Danilo sa postom i poniznošću molio Bogu nebeskome u korist Izraela, sledećim rečima: „O Gospode, veliki i strašni Bože, koji držiš zavet i milost onima koji te ljube i drže zapovesti Tvoje; zgrešismo i zlo činismo, i besmo bezbožni, odmetnusmo se i odstupismo od zakona i zapovesti Tvojih; i ne slušasmo sluga Tvojih proroka, koji govorahu u Tvoje ime carevima našim, knezovima našim, i ocima našim, i svemu narodu zemaljskome.“ (Danilo 9:4-6). {SL 46.1}

Danilo nije proklamovao (objavljivao) svoju sopstvenu vernost pred Bogom. Umesto da tvrdi da je čist i svet, ovaj cenjeni prorok ponizno izjednačava sebe sa zaista grešnim Izraelom. Mudrost koju mu je Gospod dao bila je daleko jača od mudrosti velikih ljudi ovog sveta, kao što je sunčana svetlost sjajnija od svetlucanja bledih zvezda. Još više, reči molitve sa usana ovog čoveka visoko su cenjene od neba. Sa dubokom poniznošću, sa suzama i cepajućim srcem, on

se molio za sebe i za svoj narod. Otvarao je svoju dušu pred Bogom, ispovedajući svoju vlastitu nedostojnost i priznavajući veličanstvo Gospodnje. {SL 46.2}

Ozbiljnost i topla usrdnost

Kakva ozbiljnost i topla usrdnost karakteriše njegovo preklinjanje! Ruka vere je ispružena gore prema nebu da prihvati nikad ne omanuto obećanje Svevišnjega. Njegova duša se hrvala u agoniji. I on ima dokaze da je njegova molba uslišena. On zna da je pobjeda sada njegova. Ako bi se mi kao narod molili kao što se molio Danilo, ako bi se hrvali kao što se on hrvao u agoniji, ako bismo ponizili svoje duše pred Bogom, mi bi takođe bili uslišeni kao Danilo. Čujmo kako on izlaže svoj slučaj u dvoru nebeskom: {SL 47.1}

„O Bože moj, prigni uho svoje, i čuj me; otvori oči svoje i vidi pustoš našu, i grad u kome je prizivano ime Tvoje; jer ne klečimo pred Tobom u molitvi radi svoje pravde, nego radi velike milosti Tvoje. O Gospode, čuj i usliši! O Gospode, oprosti! O Gospode, počuj i učini; ne čekaj, sebe radi, Bože moj, jer je Tvoje ime prizvano na ovaj grad i na Tvoj narod.“ (Danilo 9:18-19). {SL 47.2}

Čovek Božji se moli za blagoslove neba na svoj narod i za jasnije poznanje božanske volje. Teret njegovog srca bio je radi Izraela, koji nije u tačnom smislu držao zakon Božji. On je priznao da su sve njihove nesreće dolazile na njih kao posledice njihovog prestupanja svetog zakona. On kaže: „Zgrešismo, bezbožni besmo... jer radi greha naših i bezakonja otaca naših, Jerusalim i Tvoj narod posta ruglo svima

koji su okolo nas.“ (Danilo 9:15-16). Jevreji su izgubili svoj osobiti sveti karakter kao izabrani narod Božji. „Sada dakle poslušaj Bože naš, molitvu slugu svojega, i molbe njegove, i obasjaj licem svojim opustelu Svetinju svoju.“ (Danilo 9:17). Danilovo lice se okrenulo sa silnom čežnjom prema opusteloj Svetinji Božjoj. On je znao da njihovo blagostanje može biti obnovljeno jedino ako se Izrael odvrati od svog prestupanja Božjeg zakona, i postane ponizan, veran i pokoran narod. {SL 47.3}

Nebeski vesnik

Čim je Danilova molitva izgovorena, anđeo Gavriilo je hitno doleteo od nebeskog dvora da mu saopšti da su njegove molitve uslišene i dobile odgovor. Ovom moćnom anđelu je bilo naloženo da Danilu otkrije tajne budućih stoleća. Tako, dok je usrdno želeo da sazna i razume istinu, Danilo je bio doveden u vezu sa nebeskim delegatom i vesnikom. {SL 48.1}

U odgovoru na svoju molitvu, Danilo je dobio ne samo videlo i istinu koja je njemu i njegovom narodu bila neophodna, nego i utvaru o velikim događajima budućnosti, sve do dolaska Izbavitelja sveta. Oni koji tvrde da su posvećeni, premda ne žele da istražuju Pismo ili da se hrve sa Bogom u molitvi za jasnije razumevanje biblijske istine, ne znaju ni šta je pravo posvećenje. {SL 48.2}

Danilo je govorio sa Bogom. Nebesa su bila otvorena pred njim. Ali najveće poštovanje koje mu je bilo ukazano beše rezultat njegove poniznosti i usrdne molitve. Svi koji celim srcem veruju reč Božju oni će biti

gladni i žedni poznanja Njegove volje. Bog je Autor istine. On rasvetljuje pomračeni razum i daje ljudskom duhu snagu da shvati i razume istine koje je On otkrio. {SL 49.1}

Tražiti mudrost od Boga

Tom prilikom anđeo Gavrilo je pružio Danilu sva uputstva koja je on bio kadar da prihvati. Nekoliko godina kasnije, prorok je želeo da dobije i nauči još više o predmetima koji su u pitanju, te je molio Boga za veću mudrost i prosvetljenje: „U to vreme ja Danilo bejah žalostan tri nedelje dana. Hleba ugodna ne jedoh, niti meso i vino dođe u moja usta, niti se namazah uljem za sve to vreme... Tada podigoh oči svoje i videh, a to jedan čovek, obučen u platno, i pojas beše oko njega od čista zlata iz Ufaza. Telo njegovo beše kao beril,^{*)} a lice mu kao munja kada sevne, oči su mu kao zapaljene svetiljke a ruke i noge kao bakar polirani, a glas reči njegovih kao glas velikoga mnoštva.“ (Danilo 10:2-6). {SL 49.2}

Ovaj opis je sličan onom koji je dat kod Jovana, kada mu se Hristos otkrio na ostrvu Patmosu. Ništa manja ličnost nego Sin Božji javio se i Danilu. Naš Gospod dolazi sa drugim nebeskim vesnikom da pouči Danila šta će se dogoditi u poslednjim danima. {SL 49.3}

Velike istine otkrivene od Izbavitelja sveta jesu za one koji traže istinu kao sakriveno blago. Danilo tada

^{*)}U originalu je upotrebljena reč beril, kod drugih prevoda se spominje topaz, tirkiz, itd., a kod Daničića hrisolit.

već beše star čovek. Njegov život je bio ispunjen događajima na neznabožačkom dvoru; njegov um se zanimao državnim poslovima velike Imperije. Ipak se odvratio od svega toga, da pomuči svoju dušu pred Bogom, tražeći poznanje namera Svevišnjega. I u odgovoru na njegove molbe, dato mu je videlo od nebeskog dvora za one koji će živeti u poslednjim danima. Sa kakvom usrdnošću bismo trebali i mi da ištemo od Boga da nam otvori razum da shvatimo i razumemo istine koje su nam date sa neba. {SL 50.1}

„I ja Danilo lično videh utvaru, a ljudi koji bejahu sa mnom ne videše je, ali ih spopade strah veliki, te pobegoše i sakriše se. I ostah sam, i videh tu veliku utvaru, i ne ostade snage u meni, i lepota mi se nagrdi, i ne imadah snage.“ (Danilo10:7-8). Svi koji su zaista posvećeni imaće slična iskustva. Što je jasnije njihovo viđenje veličine, slave i savršenstva Hristova, to će življe videti svoje sopstvene slabosti i nesavršenosti. Oni neće imati raspoloženja da tvrde da su bezgrešnog karaktera, da su sami sebi dobri i pravedni, suprotno Hristovoj čistoći i slavi, nego će jedino znati da su grešni i nedostojni. Kada su ljudi odvojeni od Boga, i kada imaju nejasne i zamagljene poglede o Hristu, tada isti kažu: „Ja sam bez greha; ja sam svet!“ {SL 50.2}

Gavrilo se sada pojavio pred prorokom i ovako ga oslovio: „Danilo, mili čoveče! razumij reči koje ću ti kazati, i stani pravo; jer sam upravo sada poslan k tebi. I kad mi reče tu reč, stadoh drhteći. Tada mi reče: Ne boj se, Danilo! Jer od prvog dana kada si upravio svoje srce da razumevaš i trudiš se pred Bogom svojim, tvoje reči su bile uslišene, i ja dođoh radi tvojih reči.“ (Danilo

10:11-12, slobodan prevod). {SL 51.1}

Carske časti za Danila

Kako je velika čast ukazana Danilu od strane Veličanstva neba! On je tešio svog uzdrhtalog slugu, uveravajući ga da su mu molitve uslišene na nebu. U odgovoru na njegove molbe bio je poslan arhanđel Gavriilo, da pokrene srce persijskog cara. Veliki Monarh se opirao uplivima Duha Božjeg pune tri nedelje, za vreme dok je Danilo postio i molio se Bogu. Tada je poslan u pomoć veliki nebeski Knez Mihailo Arhanđel, da preokrene srce tvrdokornog cara da preduzme neke odlučujuće mere u prilog Danilove molbe. {SL 51.2}

„I kad mi govoraše tako, oborih oči svoje i ostah nem. I gle, neko kao sin čovečji, dotače se usta mojih... I reče mi: Ne boj se, mili čoveče! Mir da ti je! Ohrabri se, ohrabri! I dok mi govoraše, ohrabrih se, postadoh jači, i rekoh: Neka govori Gospodar moj, jer si me ohrabrio.“ (Danilo 10:15-19). Tako je bila otkrivena velika božanska slava Danilu, da on nije mogao podneti njezin sjaj. Tada je nebesni Vesnik zaklonio svetlost svoje prisutnosti i pojavio se Danilu u vidu i „obličju sina čovečijega.“ (Danilo 10:16). Svojom božanskom silom je osnažio i ohrabrio ovog čoveka plemenitog i vernog čoveka, da može saslušati vest koja mu je poslana od Boga. {SL 51.3}

Danilo beše posvećeni sluga Svevišnjega. Njegov dugotrajni život bio je ispunjen plemenitim delima u službi za svog Gospoda i Učitelja. Čistoća njegovog karaktera i nepokolebljiva vernost postignuti su jedino kroz njegovu poniznost srca i njegovu skrušenost pred

Bogom. Mi ponavljamo: Danilov život je jedna nadahnutna slika pravog posvećenja! {SL 52.1}

Glava 7

Karakter Apostola Jovana

Apostol Jovan se razlikovao od svoje braće po tome što beše „učenik koga Isus ljubljaje.“ (Jovan 13:23). Iako nije bio ni u najmanjoj meri kukavičkog karaktera, slabić ili kolebljivac, on je posedovao prijatan i ljubazan duh i toplo, osećajno srce. Po svemu sudeći on se veoma radovao Hristovoj naklonosti; i Spasitelj ga je stvarno okružavao znacima poverenja i ljubavi. On je bio jedan od trojice kojima je bilo dozvoljeno da budu svedoci Hristove slave na gori preobraženja, ali i Njegove agonije u vrtu Getsimanije; i njegovoj pažnji naš Spasitelj je poverio svoju majku u časovima mučenja na krstu. {SL 53.1}

Spasiteljeva naklonost prema ljubljenom učeniku bila je uzvraćena sa svom snagom vatrene odanosti. Jovan se privio uz Hrista kao što se loza obavija oko držećeg stuba. Za stvar svoga Učitelja on se hrabro izlagao opasnostima sudnice i zadržavao se ispod krsta; i na vesti da je Hristos vaskrsao, on je trčao prema grobu, i u svojoj žarkoj revnosti ostavio je iza sebe čak i vatrenog Petra! {SL 53.2}

Jovanova ljubav prema svome Učitelju nije bila slična ljudskom prijateljstvu, već ljubav jednog pokajanog grešnika, koji je osećao da je izbavljen skupocenom krvlju Hristovom. On je smatrao najvećom čašću da radi i strada u službi svoga Gospoda. Njegova

ljubav prema Isusu navodila ga je da ljubi sve ljude za koje je Hristos umro. Njegova je religija bila praktičnog karaktera. On je iskreno razmišljao, da ljubav prema Bogu treba da se manifestuje (otkriva) u ljubavi prema Božjoj deci. Često se mogao čuti da govori: „Ljubazni! kad je ovako Bog pokazao ljubav k nama, i mi smo dužni ljubiti jedan drugoga.“ (1.Jovanova 4:11). „Da imamo mi ljubav k njemu, jer On najpre pokaza ljubav k nama. Ako ko kaže: Ja ljubim Boga, a mrzi na brata svojega, laža je; jer koji ne ljubi brata svojega koga vidi, kako može ljubiti Boga, koga ne vidi?“ (1.Jovanova 4:19-20). Apostolov život beše u potpunoj harmoniji sa njegovim učenjem. Ljubav koja je gorela u njegovom srcu za Hrista, navodila ga je da sa najusrdnijom i neumornom revnošću radi za svoje bližnje, naročito za svoju braću u hrišćanskoj zajednici. On je bio jedan silan propovednik, govoreći sa žarom i dubokom usrdnošću, i njegove reči su bile prožete snažnim ubeđenjem. {SL 53.3}

Nova stvar kroz milost

Pouzdana ljubav i nesebično posvećenje koje se otkriva u životu i karakteru apostola Jovana predstavlja lekciju od neizrecive važnosti za hrišćansku crkvu. Neki kažu da je Jovan posedovao ljubav nezavisno od božanske milosti; ali Jovan je po prirodi imao ozbiljne nedostatke karaktera; bio je ponosit i ambiciozan, srdit i brz da se revanšira na uvredu. {SL 54.1}

Jovanova duboka i vatrena naklonost prema svom Učitelju nije bila razlog što ga je Hristos ljubio, nego

proizvod te ljubavi. Jovan je čeznuo za tim da bude sličan Isusu, i pod preobražavajućim uticajem te Hristove ljubavi postao je krotak i ponizan u srcu. On se skrivao u Hristu. Bio je čvrsto spojen sa živim Čokotom, i tako je postao sudeonik božanske prirode. To je uvek bio rezultat zajednice sa Hristom. To je pravo posvećenje. {SL 54.2}

Mogu postojati značajni nedostaci u karakteru nekih pojedinaca, pa ipak kad neko postane istinski učenik Isusov, sila božanske milosti čini ga novim stvorenjem. Hristova ljubav ga preobražava i posvećuje. Ali ako osobe tvrde da su hrišćani, a njihova religija ih ne čini boljim ljudima i boljim ženama u svim odnosima života – živim predstavnicima Hrista u delima i karakteru - tada ne pripadaju Hristu. {SL 55.1}

Zadaci u izgradnji karaktera

Jednom prilikom Jovan se upustio u diskusiju sa svojom braćom ko bi od njih trebao biti najveći. Oni nisu hteli da njihove reči dopru do ušiju Učitelja. Ali Isus je čitao njihova srca, i iskoristio je priliku da svojim učenicima pruži pouku o poniznosti. To nije važno samo za onu malu grupu koja je slušala Njegove reči, nego je to bilo izgovoreno za dobrobit svih Njegovih sledbenika do kraja vremena. „I sedavši, dozva dvanaestoricu, i reče im: Ko hoće da bude prvi, neka bude od sviju poslednji, i svima sluga.“ (Marko 9:35). {SL 55.2}

Oni koji poseduju Hristov duh, neće imati ambiciju da zauzimaju položaj nad svojom braćom. Ti koji su mali u svojim očima, postaće veliki u očima Božjim. „I

uzevši dete, postavi ga među njima, i zagrlivši ga reče im: Ko jedno ovakvo dete primi u ime Moje, Mene prima; a ko god Mene prima, ne prima Mene, nego Onoga koji je Mene poslao.“ (Marko 9:36-37). {SL 55.3}

Kakva je ovo dragocena lekcija za sve sledbenike Hristove! Oni koji previđaju životne dužnosti, stavljajući ih pod noge, koji zanemaruju milost i dobrotu, učtivost i ljubav, čak i prema jednom malenom detetu, oni zanemaruju Hrista. Jovan je osetio silu ovih reči i koristio ih je. {SL 56.1}

Jednom drugom prilikom, njegov brat Jakov i on videše jednog čoveka gde izgoni đavole u ime Isusovo, i pošto isti nije bio neposredno povezan sa njima u zajednici, oni odlučiše da ovaj nema prava da čini to delo, i naravno, zabraniše mu. U bezazlenosti svoga srca Jovan je izneo taj slučaj Učitelju. Isus reče: „Ne branite mu; jer nema čoveka koji će činiti čudesa u Moje ime, a da može odmah zlo govoriti o Meni. Jer onaj koji nije protiv nas, s nama je.“ (Marko 9:39-40). {SL 56.2}

Ponovo, Jakov i Jovan posredstvom svoje majke, podneše Isusu jednu molbu, ištući da im se dopusti da zauzmu najveće časti i položaje u Hristovom carstvu. Spasitelj im odgovori: „Ne znate šta ištetel!“ (Marko 10:38). Kako malo nas razume pravo značenje naših molitava! Isus je znao beskrajnu žrtvu kojom će ta slava morati biti plaćena, kada je „umesto sebi određene slave podneo krst, ne mareći za sramotu.“ (Jevrejima 12:2). Ta slavna radost sastojace se u tome kad Isus vidi duše spašene njegovim poniženjem, agonijom, i prolivanjem svoje krvi. {SL 56.3}

To beše slava koju Hristos dobija, i koju ova dva

učenika jako zaželeše da u njoj imaju udela. Isus ih je pitao: „Možete li piti čašu koju ja pijem, i krstiti se krštenjem kojim se ja krstim? A oni rekoše: Možemo.“ (Marko 10:38-39). {SL 57.1}

Kako su malo shvatali šta to krštenje znači! „Isus im reče: Čašu dakle koju Ja pijem, ispićete; i krštenjem kojim se Ja krstim, krstićete se; ali da sednete s desne strane Meni i s leve, ne mogu Ja odlučiti, nego će biti dato onima kojima je već pripravljeno.“ (Marko 10:39-40 slobodan prevod). {SL 57.2}

Ponositost i ambicija ukoreni

Isus je razumeo motive koji su potakli ovaj zahtev, i zato je ukorio ponos i ambiciju ova dva učenika: „Znate da knezovi narodni (neznabožački) vladaju narodom i upravljajući upravljaju njima. Ali među vama da ne bude tako; nego koji hoće da bude najveći među vama, neka vam služi. I koji hoće prvi da bude među vama, neka bude svima sluga. Jer Sin čovečji nije došao da Mu služe, nego da služi, i da preda dušu svoju u otkup za mnoge.“ (Marko 10:42-45). {SL 57.3}

Kad je jednom prilikom Hristos poslao glasnike pred sobom u jedno selo Samarije, moleći ljude da pripreme prenoćište za Njega i učenike Njegove, ali kad se Spasitelj približavao selu, izgledalo im je da će On da pruduži put za Jerusalim. Zato je to prouzrokovalo mržnju i neprijateljstvo kod Samarjana, i umesto da Ga pozovu na konačište, oni Mu uskratiše poštovanje koje su odavali i običnim putnicima. Isus nikad nije naturao svoje prisustvo, a Samarjani izgubiše blagoslov koji su

mogli primiti da su Ga molili da bude njihov gost. {SL 57.4}

Mi se možemo čuditi ovom neučtivom postupku prema Veličanstvu neba, ali kako često i mi koji priznajemo da smo Hristovi sledbenici činimo slični greh nemarnosti. Da li pozivamo Hrista da stanuje u našim srcima i u našim domovima? On je pun ljubavi, milosti i blagoslova, i uvek je spreman da izlije ove dare na nas; ali slično Samarjanima i mi se često zadovoljavamo bez njih. {SL 58.1}

Učenici su bili svesni da je Hristova namera bila da svojim prisustvom blagoslovi Samarjane; ali kad su videli hladnoću, zlobu i nepoštovanje prema njihovom Učitelju, oni su se ispunili zaprepaščenjem i srdnjom, a Jakov i Jovan behu osobito uzrujani. Da onaj koga oni osobito poštuju bude tako loše dočekan, izgledalo im je tako veliki kriminal, da bi teško mogao proći bez neposredne kazne. U svojoj revnosti oni rekoše: „Gospode, hoćeš li da zapovedimo ognju da siđe sa neba i da ih proguta, kao Ilija što učini?“ (Luka 9:54). Time se pozivahu na uništenje carskih kapetana i njihovih četa, koji behu poslani od cara Ohozije da uhvate Iliju proroka. (2.Carevima 1:9-12). {SL 58.2}

Hristos je pokarao svoje učenike, govoreći: „Ne znate kakvoga ste duha! Jer Sin čovečji nije došao da pogubi duše čovečije, nego da ih spase, (Luka 9:55-56). Jovan i njegovi drugovi učenici bili su u jednoj školi u kojoj je Hristos bio učitelj. Oni koji su bili spremni da uvide svode pogreške, i koji su želeli da isprave svoj karakter, imali su dovoljno prilika. Jovan je koristio svaku priliku i stalno je težio da dovede svoj život u

sklad sa božanskim Uzorom. Isusove pouke, koje su isticale krotost, poniznost i ljubav kao bitne vrline za uzrast u milosti, prikladne za njegov rad, behu za Jovana od najveće vrednosti. Ove iste pouke su upućene i nama, kako pojedincima tako i braći u crkvi, na isti način kao i prvim učenicima. {SL 59.1}

Jovan i Juda

Mogli bismo izvući jednu vrlo poučnu lekciju iz oštre suprotnosti između karaktera apostola Jovana i Jude. Jovan će bio jedan živi primer posvećenja. S druge strane, Juda je posedovao obličje pobožnosti, dok je njegov karakter bio više sotonski nego božanski. On se pretvarao kao učenik Hristov, dok se u rečima i delima odricao Hrista. {SL 59.2}

Juda je imao iste dragocene prilike koje je imao i Jovan, da studira i imitira ili podražava Uzor. On je slušao Hristove nauke i njegov karakter se mogao preobraziti kroz božansku milost. Ali dok je Jovan bio strogo oštar protiv svojih sopstvenih mana, težeći da se prilagodi Hristu. Juda de bio prekršilac svoje savesti, popuštajući iskušenju i predajući se svojim nečasnim navikama, koje su ga preobrazile u obličje sotone. {SL 59.3}

Ova dva učenika predstavljaju hrišćanski svet. Svi priznaju da su Hristovi sledbenici; ali dok jedna klasa hodi u poniznosti i krotosti, učeći se od Isusa, drugi dokazuju da nisu tvorci reči, već samo slušači. Jedna klasa se posvećuje kroz istinu; druga ne poznaje preobražavajuću silu božanske milosti. Prvi

svakodnevno umiru sebi i svome ja, i pobeđuju grehe. Drugi popuštaju svojim željama i strastima, i postaju niske sluge sotone. {SL 60.1}

Glava 8

Jovanova propovednička služba

Apostol Jovan je proveo svoj mladi život u društvu neukih ribara Galileje. On se nije mogao radovati pohađanju škola onoga doba; ali druženjem sa Hristom, velikim Učiteljem, on je stekao najveće obrazovanje koje smrtni čovek može postići. On je žudno pio sa izvora mudrosti, a onda je težio da vodi i druge onoj „vodi koja teče u život večni.“ (Jovan 4:14). Jednostavnost njegovih reči, uzvišena snaga istine koju je on izgovarao, i duhovna toplina koja je obeležavala njegovo učenje davala mu je pristup svim klasama. Ipak čak ni vernici nisu bili u stanju da potpuno shvate svete tajne božanske istine uvijene u njegovim spisima. On je izgledao uvek prožet svetim Duhom. On je nastojao da probudi misli ljudi da shvate nevidljive stvari. Mudrost sa kojom je govorio, učinila je da njegove reči kaplju kao rosa koja natapa i omekšava zemlju. {SL 61.1}

Posle Hristovog vaznesenja Jovan je stajao čvrsto kao jedan veran i vatreni radnik za Učitelja. On se zajedno sa drugima radovao izlivanju Duha na dan Pedesetnice, i sa svežom revnošću i silom nastavio da propoveda narodu reči života. Njemu je prećeno sa tamnicom i smrću, ali on za to nije mario. {SL 61.2}

Mnoštva svih klasa dolazahu da slušaju propovedi apostola Jovana, i svi su se isceljivali od svojih bolesti u

ime Isusovo, čije ime je bilo omraženo među Jevrejima. Sveštenici i glavari bili su besni u svom protivljenju kad su videli da se bolesni isceljuju i da se Isusovo ime uzvisuje kao kneza života. Oni su se plašili da će uskoro ceo svet poverovati u Njega, i da će ih tada osuditi za umorstvo silnog Iscelitelja. Ali što behu veći njihovi naponi usmereni da zaustave ovo uzbuđenje, to sve više verovahu u Njega i odvrćahu se od učenja književnika i fariseja. Zato se oni ispuniše sa mržnjom i staviše ruke na Petra i Jovana, bacivši ih u opštu tamnicu. Ali anđeo Gospodnji noću otvori tamnička vrata, i izvedeći ih na slobodu reče: „Idite, stanite u crkvi i govorite narodu sve reči ovoga života.“ (Dela 5:20). {SL 62.1}

Sa vernošću i ozbiljnošću Jovan je iznosio svedočanstvo za svoga Gospoda svakom zgodnom prilikom. On je video da su vremena ispunjena opasnostima za Zajednicu. Sotonske obmane svuda su se pojavljivale. Duh naroda je bio zaveden delovanjem skepticizma (sumnje) i prevarljivih nauka. Neki koji su pretendovali da su verni delu Božjem, behu prevareni. Oni se odrekoše Hrista i Njegovog evanđelja i dospeše u prokletu jeres, živeći u prestupu božanskog zakona. {SL 62.2}

Jovanova omiljena tema

Jovanova omiljena tema beše Božja bezgranična ljubav. On je verovao u Boga kao što dete veruje u blagog i nežnog oca. On je razumeo karakter i delo Isusovo; i kad je video svoju jevrejsku braću kako

tumaraju svojim stramputicama bez ijednog zračka Sunca Pravde da osvetli njihov put, on je težio da im predstavi Hrista kao Videlo sveta. {SL 63.1}

Ožalošćen otrovnim zabludama

Jovan je doživeo da vidi propovedanje Hristovog Evanđelja blizu i daleko, i hiljade njih koji željno prihvataju njegovo učenje. Ali je bio ispunjen žalošću kada je posmatrao kako se otrovne zablude uvlače u Zajednicu. Neki koji primiše Hrista tvrdili su da ih Njegova ljubav oslobađa od pokoravanja zakonu Božjem. S druge strane, mnogi su učili da treba da se drži slovo zakona, dakle svi jevrejski običaji i ceremonije, i da je to dovoljno za spasenje i bez krvi Hristove. Oni smatrahu da je Hristos bio jedan dobar čovek, kao i apostoli, ali poricahu Njegovo božanstvo. Jovan je video opasnosti kojima je Zajednica bila izložena, ako prihvati te ideje, i on ih je pobijao sa brzinom i odlučnošću. On je pisao jednoj izabranoj gospođi, najčasnijoj pomoćnici u delu Evanđelja, koja je uživala dobar ugled i ogroman uticaj među vernima, sledeće reči: {SL 63.2}

„Mnoge varalice izađoše na svet, koji ne priznaju Isusa Hrista, da je došao u telu; ovo je varalica i antihrist. Čuvajte se, da ne izgubimo što smo zaradili, nego da primimo platu potpuno. Koji god prestupa, i ne stoji u nauci Hristovoj, taj nema Boga; a koji stoji u nauci Hristovoj, taj ima i Oca i Sina. Ako ko dolazi k vama, a ove nauke ne donosi, ne primajte ga u kuću, i ne pozdravljajte se s njim, jer ko se pozdravlja sa njim,

prima udeo u njegovim zlim delima.“ (2.Jovanova 7-11).
{SL 64.1}

Jovan nije obavljao svoj rad bez velikih smetnji. Sotona nije bio lenj. On je podsticao zle ljude da skrate korisni život ovog Božjeg čoveka, ali sveti anđeli su ga štitili od njihovih nasrtaja. Jovan je i dalje trebao živeti kao verni svedok za Hrista. Zajednici je u vreme njene opasnosti bilo potrebno njegovo svedočanstvo. {SL 64.2}

Kroz krivo predstavljanje i neistine, emisari sotone su težili da podstreknu opoziciju protiv Jovana i protiv Hristove nauke. Kao posledice nesloge i jeretizma crkva je bila dovedena u opasnost. Jovan je nepokolebivo pobijao ove zablude. On je pregrađivao put protivnicima istine. On je pisao i opominjao da vođe ovih jeresi ne treba podržavati. Postoje i dan-danas zla slična onima koja su ugrožavala napredak prve Zajednice, i nauka apostola u ovim tačkama treba da bude pažljivo uzeta u obzir. „Moraš imati milosti“, to je krik koji se svuda čuje, osobito od onih koji se hvale svojom svetošću. Ali milost i ljubav su tako čisti da ne mogu da pokrivaju nepriznati greh. Jovanovo učenje je važno za one koji žive usred opasnosti poslednjih dana. On se intimno družio sa Hristom i slušao Njegove nauke i bio svedok Njegovih silnih čudesa. On je iznosio uverljivo svedočanstvo, koje je učinilo da je laž neprijatelja ostala bez uspeha.
{SL 64.3}

Nema kompromisa sa grehom

Jovan se radovao blagoslovu istinskog posvećenja, ali apostol nije tvrdio da je bez greha; on je težio za savršenstvom, hodeći u svetlosti lica Božjeg.

On svedoči da čovek koji tvrdi da poznaje Boga, a ipak krši božanski zakon, njegovo je priznanje lažno. „Koji govori: poznajem Ga, a zapovesti njegove ne drži, laža je, i u njemu istine nema.“ (1.Jovanova 2:4). U ovom veku hvalisave slobode ove reči će biti žigosane kao verski fanatizam. Ali apostol uči da dok pokazujemo hrišćansku učtivost, mi smo ovlašćeni da nazovemo greh i grešnike njihovim pravim imenima - da se u tome sastoji prava milost ili dobročinstvo. Dok ljubimo duše za koje je Hristos umro, i radimo za njihovo spasenje, mi ne treba da pravimo kompromis sa grehom. Mi se ne smemo sjedinjavati sa buntovnicima, i to nazivati milošću, ili dobrotom. Bog zahteva od svoga naroda u ovom veku da stoji kao što je Jovan stajao u svoje vreme, nepokolebivo za pravdu, u suprotnosti dušepogubnim zabludama. {SL 65.1}

Nema posvećenja bez poslušnosti

Ja sam sretala mnoge ljude koji su tvrdili da su bez greha. Ali kad su proveravane sa Božjom rečju, ove ličnosti su se našle u otvorenom prestupu svetog Božjeg zakona. Najjasniji dokazi o večnoj važnosti četvrte zapovesti nisu mogli da im probude savest. Oni se ne mogu odricati Božjih zahteva, ali se usuđuju izgovarati radi prestupa subote. Oni tvrde da su sveti, i da služe Bogu u svakom danu sedmice. Mnogi dobri ljudi, kažu oni, nisu svetkovali subotu. Ako su ti ljudi bili sveti, neće biti osuđeni radi toga što nisu držali subotu. Bog je bio tako milostiv i nije ih kaznio radi nedržanja sedmog dana. Oni bi bili smatrani neobičnim u društvu

ako bi svetkovali sedmi dan subotu, i ne bi imali uticaja u svetu. Sem toga oni se moraju pokoravati vlastima koje postoje. {SL 66.1}

Jedna gospođa u Nju Hempširu (SAD) iznela je svoje svedočanstvo na ravnom skupu da milost Božja vlada u njenom srcu i da je ona potpuno Gospodnja. Ona je tada izrazila svoje verovanje da ovi ljudi čine mnogo dobra probuđujući grešnike da uvide svoju opasnost. Ona je rekla: „Subota koju ovi ljudi nama iznose jeste jedina subota Biblije“; i tada je objasnila da je njen duh bio jako pokrenut ovim predmetom. Ona je videla mnoge nevolje pred sobom, koje bi je snašle ako bi svetkovala sedmi dan. Sledećeg dana je došla na isti skup i opet iznela svoje svedočanstvo, govoreći da je pitala Gospoda da li zaista mora svetkovati subotu i on joj je kazao da je ne mora svetkovati. Njen duh je sad bio umiren u pogledu ovog predmeta. Ona je tada dala najjaču opomenu za sve da dođu do savršene ljubavi Isusove, gde nema više osuđenja za dušu. {SL 66.2}

Ova žena nije posedovala pravo posvećenje. To nije bio Bog koji joj je rekao da će biti posvećena iako ne živi u poslušnosti prema jednoj od Njegovih jasnih zapovesti. Božji zakon je svet, i niko ga ne može nekažnjeno prestupati. Onaj koji joj je rekao da može nastaviti kršenje Božjeg zakona i ostati bezgrešna, bio je knez sila mraka - isti onaj koji je kroz zmiju govorio Evi u raj: „Nećete vi umreti“ (1.Mosijeva 3:4). Eva je laskala sebi da je Bog bio toliko dobar da bi je mogao kazniti za neposlušnost jedne Njegove izrečene zapovesti. Ista izopačenost se ponavlja među hiljadama njih koji se izgovaraju za svoju neposlušnost prema

četvrtoj zapovesti. Oni koji imaju um Hristov držanje sve Božje zapovesti, bez obzira na okolnosti. Veličanstvo neba kaže: „Kao što i ja održah zapovesti Oca svojega.“ (Jovan 15:10). {SL 67.1}

Adam i Eva se usudiše da prestupe Gospodnje zahteve, i strašni rezultati njihovog greha treba da budu opomena i nama da ne sledimo njihov primer neposlušnosti. Hristos se molio za svoje učenike sledećim rečima: „Osveti ih istinom svojom: reč je tvoja istina.“ (Jovan 17:17). Nema pravog posvećenja osim kroz poslušnost istini. Oni koji ljube Boga svim srcem, ljubice i sve Njegove zapovesti. Posvećeno srce je u skladu sa propisima Božjeg zakona; jer je zakon svet, pravedan i dobar. {SL 67.2}

Bog se nije promenio

Božji karakter se nije izmenio. On je isto Bog revnitelj i danas, kao što je bio kad je davao svoj zakon na gori Sinaju, i pisao ga svojim vlastitim prstom na kamenim pločama. Oni koji gaze sveti Božji zakon mogu reći: „Ja sam svet!“, ali biti zaista svet i hvaliti se posvećenjem, to su dve različite stvari. {SL 68.1}

Novi Zavet nije promenio zakon Božji. Svetost subote iz četvrte zapovesti tako je čvrsto postavljena kao i presto Jehove. Jovan piše: „Svaki koji čini greh i bezakonje čini; jer greh je prestup zakona. A znate da se On javi da grehe naše uzme; i greha u Njemu nema. Ko god u Njemu stoji ne greši, koji god greši ne vide Ga, niti Ga pozna.“(1.Jovanova 3:4-6). Mi smo ovlašteni da na isti način smatramo i ocenjujemo kao i omiljeni

učenik sve one koji tvrde da su u Hristu, da su sveti, dok žive u prestupanju Božjeg zakona. On se sukobljavao sa jednom isto takvom klasom ljudi sa kakvom se i mi sretamo. On kaže: „Dečice, niko da vas ne vara, ko pravdu tvori pravednik je, kao i On što je pravedan. Koji greh čini od đavola je, jer đavo greši od početka.“ (1.Jovanova 3:7-8). Ovde apostol govori jasnim rečima, kako to sam predmet nalaže. {SL 68.2}

Jovanove poslanice odišu duhom ljubavi. Ali kad je dolazio u kontakt sa klasom koja je kršila zakon Božji i još tvrdila da je bez greha, nije se ustručavao da ih opomene zbog njihove strahovite obmane. „Ako kažemo da imamo zajednicu sa Njim, a hodimo u tami, sebe lažemo, i istine nema u nama. Ali ako hodimo u videlu, kao što je i On u videlu hodio, imamo zajednicu jedan sa drugim, i krv Isusa Hrista, Sina njegova očišćava nas od svakoga greha. Ako kažemo da greha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama. Ali ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde. Ako rečemo da ne sagrešismo, pravimo Ga lažom, i reč njegova nije u nama.“ (1.Jovanova 1:6-10). {SL 68.3}

Glava 9

Jovan u izgnanstvu

Veliki uspeh koji je pratio propovedanje Evanđelja od strane apostola i njihovih saradnika, povećao je mržnju neprijatelja Hristovih. Oni su činili svaki napor da spreče njegovo napredovanje, i konačno su uspeli da privuku i moć rimskog imperatora protiv Hrišćana.

Nastalo je strašno progonstvo, u kome su mnogi sledbenici Hristovi predati na smrt. Apostol Jovan je tada već bio star čovek, ali sa velikom revnošću i uspehom nastavio je da propoveda Hristovu nauku. On je davao snažno svedočanstvo, koje njegovi neprijatelji nisu mogli sprečiti, a koje je veoma hrabrilo njegovu braću. {SL 70.1}

Kada je vera Hrišćana počela da se talasa usled vatrenog progonstva, oni su bili primorani da se sastanu, kojom prilikom je apostol ponovio sa velikim dostojanstvom, silom i ubeđenjem sledeće reči: „Što beše od početka, što čusmo, što videsmo svojim očima, što razmotrimo, i što ruke naše opipaše, o reči života... što videsmo i čusmo, to javljamo vama, da i vi imate s nama zajednicu, a naša je zajednica sa Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“ (1.Jovanova1:1-3). {SL 70.2}

Najgorčenja mržnja je bila uperena protiv Jovana radi njegove nepokolebnjive odanosti delu Hristovom. On beše poslednji preživeli od učenika koji su bili lično povezani sa Isusom, i njegovi neprijatelji odlučiše da njegovo svedočanstvo mora da se učutka. Ako se to mogne učiniti, tada se Hristova nauka neće moći širiti; ako postupe sa strogošću, ono će brzo nestati u svetu. Saglasno tome Jovan je bio pozvan u Rim da bi stradao za svoju veru. Njegove nauke behu zloupotrebljene. Lažni svedoci okriviše ga kao buntovnu ličnost, koji javno uči teorije koje su subverzivne (pre-vratničke) za rimsku naciju. {SL 70.3}

Apostol je predstavio svoju veru na jedan jasan i uverljiv način, sa takvom jednostavnošću i slobodnom

otvorenošću, da su njegove reči imale silan efekat (uticaj). Njegovi slušaoci bili su zbunjeni i iznenađeni njegovom mudrošću i ubedljivošću. Ali još ubedljivije od njegovog svedočanstva beše duboka mržnja protivnika istine. Imperator beše ispunjen gnevom, huleći na ime Boga i Hrista. On se nije mogao suprotstaviti apostolovim razlozima ili osporiti silu koja je pratila kazivanje istine, zato je odlučio da učutka njenog vernog tumača. {SL 71.1}

Božji svedok nije učutkan

Ovde vidimo kako može postati tvrdo srce kada se suprotstavlja Božjim namerama. Neprijatelji Božje Zajednice behu odlučni da nastave svoju oholost i nasilje protiv vernog naroda. Naredbom rimskog imperatora Jovan je bio proteran na ostrvo Patmos, kako nas obaveštava: „Za reč Božju, i za svedočanstvo Isusa Hrista“ (Otkrivenje 1:9). Ali neprijatelji Hristovi potpuno su promašili u svojoj nameri da učutkaju Njegovog vernog svedoka. Iz mesta svog izgnanstva dopirao je glas apostola, dopirući čak do poslednjeg vremena, objavljujući najpotresnije istine koje su ikada bile prezentirane smrtnima. {SL 71.2}

Patmos, jedno golo i kamenito ostrvo u egejskom moru, bilo je određeno od rimske vlade kao mesto progonstva za kriminalce. Ali Božjem sluzi ovo sumorno boravište postalo je vrata nebeska. On beše ovde izolovan od gradske poslovne vreve, i od aktivnog misionarskog posla, ali nije bio isključen iz Božje prisutnosti. U svom opustelom domu on je mogao

razgovarati sa Carem careva, studirajući izbliza otkrivenje božanske sile u prirodi i knjizi nadahnuća. Pružila mu se divna prilika da razmišlja o velikom delu stvaranja i da se divi sili božanskog Arhitekta. U ranijim godinama njegove oči su bile pozdravljene lepotom pošumljenih brežuljaka, zelenih dolina i plodnih ravnina; i u svoj toj lepoti prirode on je bio očaran znakom mudrosti i umetnosti Stvoritelja. Ali sada je bio okružen prizorima okoline koja mnogima može izgledati sumorna i nezanimljiva. Ali za Jovana to je bilo drukčije. On je mogao čitati najvažnije lekcije u divljim, ogolelim stenama, tajnama velikih dubina i slavom nebeskog svoda. Njemu je sve to davalo utisak Božje sile, i objavljivalo Njegovu slavu. {SL 72.1}

Glas prirode

Apostol je posmatrao oko sebe svedočanstva potopa, koji je preplavio celu Zemlju, jer su stanovnici drsko prestupali zakon Božji. Silne stene, izbačene iz velikih dubina i iz Zemlje usled provale potopne vode, živo su ga podsećale na strahote izlivanja Božjeg gneva. {SL 72.1}

Ali dok ga je odozdo okruživala naizgled pusta i neplodna okolina, gore iznad njega bilo je plavo nebo koje je pokrivalo apostola na usamljenom Patmosu, kao nebo iznad njegovog voljenog Jerusalima. Neka čovek jednom pogleda u tihoj noći na slavu nebesa i posmatra delo Božje sile, u bezbrojnoj vojsci nebeskoj, pa će naučiti lekciju o veličini Stvoritelja Neba i Zemlje, u poređenju sa svojom sopstvenom malenkošću. Ako isti

voli ponos i samouvažavanje, ili ličnu privlačnost, ako je bogat ili talentovan, neka izađe u divnoj noći i pogleda na zvezdana nebesa, i naučiće poniznosti svoj ponositi duh, u prisutnosti beskrajnog Tvorca prirode, vidljive i nevidljive. {SL 73.1}

U glasu mnogih voda - gde „bezdana bezdanu dozivlje glasom slapova Tvojih“ (Psalam 42:7) - Prorok je čuo glas Stvoritelja, More, besno šibano nemilosrdnim vetrovima, predstavljalo mu je gnev uvređenog Boga. Ogromni i silni talasi u svojim najstrašnijim pljuskovima, obuzdavani u granicama koje je odredila jedna nevidljiva ruka, govorili su Jovanu o beskonačnoj sili koja kontroliše i najveće dubine ili „bezdane“. Suprotno tome on je video i osetio ludost slabih smrtnika, poput crva iz prašine, koji svoju slavu, mudrost i snagu i svoja srca okrenuše protiv Vladaoca Vasiona, kao da je Bog u celosti takav kao jedan od njih. Kako je slepa i bezosećajna ljudska oholost! Jedan čas Božjeg blagoslova u svetlosti sunca i padanju kiše na zemlju više može doprineti promeni lica prirode, nego što može učiniti čovek sa svim svojim hvalisavim znanjem i postojanim naporima celog svog života. {SL 73.2}

U krugu svog ostrvskog doma zatočeni prorok je čitao otkriće božanske sile, i u svim delima prirode održavao zajednicu sa svojim Bogom. Najvatrenija težnja duše za Bogom, najtoplije molitve upućene su nebu sa kamenitog Patmosa. Kada je Jovan posmatrao stene, opominjao se Hrista, stene njegove snage, pod čijim štitom se mogao skloniti bez ikakve bojazni. {SL 74.1}

Svetkovatelj subote

„Dan Gospodnji“ koji Jovan spominje u svom Otkrivenju beše subota, dan u koji se Jehova odmarao posle velikog dela stvaranja sveta, i koji je On blagoslovio i posvetio, jer je u taj dan počnuo. Subota je bila kao sveti dan poštovana od strane Jovana na ostrvu Patmosu, kao kada je bio među narodom, propovedajući Evanđelje na taj dan. Među golim stenama koje su ga okružavale, Jovan se sećao stenovite gore Horiva, i kako je Bog izgovorio svoj zakon tadašnjem narodu, govoreći, između ostalog i sledeće reči: „Sećaj se dana subotnog, da ga svetkuješ“ (2.Mosijeva 20:8). {SL 74.2}

Sin Božji je govorio Mojsiju sa vrha planine. Bog je učinio kamenje svojom svetinjom. Njegov hram je bio među večnim brdima. Božanski Zakonodavac spustio se na kamenu goru da izgovori svoj zakon u prisustvu svega naroda, da bi mogli biti impresionirani veličinom i strašnim prikazivanjem Njegove sile i slave, da bi se bojali prestupa Njegovih zapovesti. Bog je izgovorio svoj zakon usred grmljavine Gromova i sevanja munja, iz gustog oblaka na vrhu planine, a Njegov glas je bio kao glas veoma jake trube. Zakon Jehove bio je nepromenjiv, i ploče na kojima je On napisao taj zakon behu od tvrdog kamena, označavajući nepromenjivost Njegovih zapovesti i propisa. Kamenita gora Horiv postala je sveto mesto za sve koji ljube i poštuju zakon Božji. {SL 74.3}

Zajedno sa Bogom

Dok je Jovan u mislima posmatrao prizore sa Horiva, Duh Onoga koji je posvetio sedmi dan, sišao je i na njega. On je video greh Adamov u prestupu božanskog zakona, kao i strahovite posledice toga prestupa. Beskrajna ljubav Božja u darovanju svog Sina za spasenje ljudske rase, izgledala mu je tako velika, da se jezikom ne može iskazati. Kada to iznosi u svojoj poslanici, on poziva crkvu i ceo svet da vide: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božja nazovemo i budemo, zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna.“ (1.Jovanova 3:1). To beše tajna i za Jovana da je Bog mogao dati svog Sina da umre za pobunjenog čoveka. On je bio kao van sebe od čuda, kada je posmatrao plan spasenja, koji je zamišljen i stvoren na nebu po tako velikoj ceni, a koji je bio odbačen od onih za koje je ta beskrajna žrtva bila učinjena! {SL 75.1}

Jovan je bio udružen sa Bogom. Što je više učio o božanskom karakteru kroz dela stvaranja, njegovo poštovanje prema Bogu bilo je sve veće. On se često pitao: Zašto ne bi ljudi, koji su potpuno zavisni od Boga, težili da budu u miru sa Njim kroz dragovoljnu poslušnost? Bog je beskonačan u mudrosti, i nema granice Njegovoj sili. On upravlja Svemirom, sa svim njegovim bezbrojnim svetovima. On održava u savršenom redu veličinu i lepotu stvari koje je stvorio. Greh je prestup zakona, a plata za greh je smrt. Ne bi bilo nikakvog nesklada ni na nebu ni na zemlji da se nije greh uvukao na ovu planetu. Neposlušnost prema

Božjem zakonu doneo je svu mizeriju (bedu) koja postoji među Njegovim stvorenjima. Zašto ljudi neće da se pomire sa Bogom? {SL 75.2}

Nije laka stvar grešiti protiv Boga, stavljati izopačenu volju čoveka protiv volje Stvoritelj. Bilo bi u najboljem interesu ljudima čak i u ovom svetu, da se pokorava pokoravaju Božjim zapovestima. I to je sigurno u njihovom večnom interesu da se pokoravaju Bogu i budu u miru sa njim. Zveri poljske pokoravaju se prirodnim zakonima Stvoritelja po instinktu koji vlada u njima. On zapoveda ponositom Okeanu: „Dovde ćeš dolaziti, a dalje nećeš; i tu će se zaustaviti ponositi valovi tvoji“ (Jov 38:11); i vode su spremne da se povinuju Božjoj reči. Zvezde i planete se kreću u savršenom redu, pokoravajući se zakonima koje je Bog ustanovio. Od svih stvorenja koja je Bog načinio na Zemlji, samo čovek se pobunio. Štaviše on poseduje moć razuma i u stanju je da shvati zahteve božanskog zakona, kao i savest da oseti greh prestupa i mir i radost poslušnosti. Bog ga je stvorio kao slobodno moralno biće, da se pokorava Bogu, ili da se ne pokorava. Nagrada večnog života - večna vrednost slave - obećana je onima koji vrše Božju volju, dok pretnja Božjeg gneva visi nad svima onima koji se protive Božjem zakonu. {SL 76.1}

Veličanstvo Božje

Kada je Jovan razmišljao o slavi Božjoj, otkrivenoj u njegovim delima, on je bio obuzet veličinom i veličanstvom Stvoritelja. I ako bi svi stanovnici ovoga

malenog sveta odbili da se pokoravaju Bogu, on opet ne bi bio lišen svoje slave. On bi u jednom trenutku mogao zbrisati sa lica Zemlje sva smrtna bića, i stvoriti novu rasu naroda koji bi slavio Njegovo ime. Bog ne zavisi od ljudske časti. On može skupiti zvezdane vojske neba, milione udaljenih svetova da pevaju pesmu časti, hvale i slave svome Stvoritelju. {SL 76.2}

„Nebesa kazuju slavu Božiju, i dela ruku Njegovih glasi svod nebeski, Dan danu dokazuje, i noć noći javlja. Nema jezika, niti ima govora gde se ne bi čuo glas njihov. Po svoj Zemlji ide kazivanje njihovo i reči njihove na kraj Vasiona. Suncu je postavio stan nad njima.“ (Psalam 19:1-4)

„Gde si ti bio kad ja osnivah Zemlju? Kaži, ako si razuman! Kad pevahu zajedno zvezde jutarnje, i svi sinovi Božji klikovahu!“ (Jov 38:4-7)

„Nebesa kazuju čudesa Tvoja, Gospode, i istinu Tvoju sabor sveti. Jer ko je na oblacima ravan Gospodu? Ko će se izjednačiti s Gospodom među sinovima Božjim? Bogu se valja klanjati na saboru svetih, Strašniji je od svih koji su oko Njega.“ (Psalam 89:5-7)

Vizija o Hristu

Jovan se sećao onih divnih i čudesnih događaja kojima je bio očevidac u životu Hristovom. U mašti se ponovo radovao prilikama sa kojima je bio jednom okružen i mnogo utešen. Iznenada nešto je prekinulo njegovo razmišljanje; on je bio oslovljen jasnim i

određenim glasom. On se okrenuo da vidi odakle dolazi taj glas, kad gle! ugledao je svoga Gospoda, koga je ljubio, sa kojim je hodio i govorio, i čijem stradanju na krstu je bio svedok. Ali, kako se izmenila Spasiteljeva pojava! On više nije „Čovek bola, vičan bolestima“ (Isaija 53:3). On više nije nosio znake svog poniženja. Njegove oči behu kao plamen ognjeni, Njegove noge kao izglačani mesing, ili rastopljeni bakar. Ton njegovog glasa je kao muzički glas mnogih voda. Njegovo lice sijaše kao sunce u podnevnom sjaju. U Njegovim rukama su sedam zvezda, koje predstavljaju propovednike crkava. Iz usta Njegovih izlažaše dvosekli mač, oštar s obe strane, kao simbol sile Njegove reči. {SL 77.1}

Jovan, koji je tako ljubio svoga Gospoda, i koji se čvrsto držao istine, suočen sa tamnicom, mučenjem i pretnjom smrću, nije mogao izdržati uzvišenu slavu Hristove prisutnosti, nego je pao na zemlju kao smrću pokošen. Isus tada položi svoju ruku na svoga srušenog slugu, govoreći: „Ne boj se, ja sam Prvi i Poslednji, i Onaj koji živi, a beše mrtav; i gle, oživeo sam za vavek veka.“ (Otkrivenje 1:17-18). Jovan je bio ohrabren da živi u prisustvu svoga proslavljenog Gospoda, i tada mu je bila izložena u svetoj viziji Božja namera za buduće vekove. On je bio upoznat sa slavnom krasotom nebeskog doma. Dopušteno mu je da pogleda na presto Božji, i da vidi bele haljine spasenih. On je čuo muziku nebeskih anđela, i trijumfalne pesme onih koji su pobedili pomoću krvi Jagnjetove i rečju svedočanstva svojega. {SL 78.1}

Jovanova poniznost

Ljubljenom učeniku bilo je dozvoljeno tako uzvišeno prvenstvo kakvo je retko kome smrtniku bilo ukazano. Međutim on se tako blisko bio prilagodio Hristovom karakteru, da oholost nije mogla naći mesta u njegovom srcu. Njegova poniznost se nije sastojala u praznom verovanju; nego to beše milost kojom je bio zaodenut kao prirodnom haljinom. On je uvek težio da prikrije svoja sopstvena pravedna dela i da izbegne sve što bi moglo privući pažnju na njega. U svome Evanđelju Jovan spominje „učenika koga Isus ljubljaje“, ali sakriva činjenicu da je taj učenik bio on lično! U svom svakodnevnom životu on je učio i praktikovao milost i ljubav u punom smislu. On je imao visoki smisao o ljubavi koja treba da postoji među telesnom braćom i verskom braćom. On nudi i preporučuje ovu ljubav kao jednu bitnu karakteristiku sledbenika Isusovih. Ako to nedostaje sva prava na hrišćansko ime su uzaludna. {SL 78.2}

Jovan je bio učitelj praktične pobožnosti. On predlaže nepogrešivo pravilo za hrišćansko ponašanje. Oni moraju biti čista srca i korektnog vladanja. Ni u kom slučaju ne trebaju se zadovoljavati praznim verovanjem. On je objavljivao jasnim rečima da biti hrišćanin znači biti sličan Hristu. {SL 79.1}

Jovanov život je bio jedan ozbiljan napor da se čovek prilagodi volji Božjoj. Apostol je sledio Spasitelja tako prisno, imajući takvo osećanje čistoće i uzvišenosti Hristove svetosti, da mu je njegov sopstveni karakter izgledao suprotan i prekomerno nesavršen. I kada se

Isus u svom proslavljenom telu otkrio Jovanu, jedan brzi pogled bio je dovoljan da Jovan padne na zemlju kao mrtav. Takvo će uvek biti osećanje onih koji najbolje poznaju svoga Gospoda i Učitelja. Što će prisnije razmatrati život i karakter Isusov, to će dublje biti osećanje njihove grešnosti, i sve manje će biti raspoloženi da se hvališu svojom svetošću srca, ili da se ističu svojim tobožnjim posvećenjem. {SL 79.2}

Glava 10

Karakter hrišćana

Karakter Hrišćana je vidljiv u njihovom svakodnevnom životu. Hristos kaže: „Svako dobro drvo donosi dobre plodove; a zlo drvo rađa zle plodove.“ (Matej 7:17). Naš Spasitelj je usporedio sebe sa jednim čokotom, kome su lastari (loze) njegovi sledbenici. On jasno izjavljuje da svi koji hoće biti Njegovi učenici, moraju donositi dobre rodove; zatim pokazuje kako isti mogu postati rodne loze. „Budite u Meni, i Ja u vama. Kao što loza ne može doneti roda sama od sebe, ako nije na čokotu, tako i vi, ako u Meni ne budete“ (Jovan 15:4). {SL 80.1}

Apostol Pavle opisuje rodove koje jedan Hrišćanin treba da donosi. On kaže da je „rod duhovni u svakoj dobroti, pravdi i istini“ (Efescima 5:9). I opet: „A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje, tj. umerenost“ (Galatima 5:22-23). Ovi dragoceni darovi su načela Božjeg zakona, sprovedena u životu Hrišćana. {SL 80.2}

Zakon Božji je jedino pravo merilo moralnog savršenstva. Taj zakon je bio praktično objašnjen u

životu Hristovom. On je rekao za sebe: „Ja držim zapovesti Oca svojega“ (Jovan 15:10). Ništa manje od ove poslušnosti ne može udovoljiti zahtevima Božje reči. „Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba tako da hodi, kao što je On hodio“ (1.Jovanova 2:6). Mi se ne možemo pravdati da nismo u stanju da tako činimo, jer imamo obećanje: „Dosta ti je moja blagodat“ (2. Korinćanima 12:9). Kada se gledamo u božansko ogledalo, zakon Božji, mi vidimo preveliku grešnost greha, i naše sopstveno izgubljeno stanje kao prestupnika. Ali pokajanjem i verom mi se opravdavamo pred Bogom, i božanskom milošću smo u stanju da ukažemo poslušnost svim Njegovim zapovestima. {SL 80.3}

Ljubav prema Bogu i čoveku

Oni koji imaju iskrenu ljubav prema Bogu, otkrivaće usrdnu čežnju da upoznaju njegovu volju i da je tvore. Apostol Jovan, čije poslanice su prožete puninom ljubavi, kaže: „Ovo je ljubav Božja, da zapovesti njegove držimo“ (1.jovanova 5:3). Dete koje ljubi svoje roditelje, pokazaće tu ljubav kroz dragovoljnu poslušnost; dok sebično, nezahvalno dete traži da učini što je moguće manje za svoje roditelje, želeći istodobno da uživa sve one privilegije koje pripadaju poslušnoj i vernoj deci. Ista razlika je uočljiva i među onima koji ispovedaju da su deca Božja. Mnogi koji znaju da su predmet Njegove ljubavi i brigovodstva, i žele da prime njegove blagoslove, nerado vrše Njegovu volju. Božje zapovesti i zahteve smatraju za težak jaram. Ali onaj koji istinski teži za svetošću srca i života, nalazi radost u

zakonu Božjem, i žali samo to što nedovoljno ispunjava njegove zahteve. {SL 81.1}

Nama je zapovedeno da ljubimo jedan drugoga kao što je Hristos nas ljubio i predao sebe za nas. On je tu ljubav pokazao u tome što je položio svoj život da nas iskupi. Ljubjeni učenik kaže da i mi trebamo polagati svoje živote za braću. „Koji god veruje da je Isus Hristos, od Boga je rođen; i koji god ljubi Onoga koji je rodio, treba da ljubi i onoga koji je rođen od Njega“ (1.Jovanova 5:1). Ako ljubimo Hrista, mi ćemo ljubiti sve one koji su slični njemu u životu i karakteru. I ne samo to, nego ćemo ljubiti čak i one koji su „bez nade“, i „bezbožni na svetu“ (Efescima 2:12). Radi spasenja grešnika Hristos je ostavio svoj nebeski Dom i došao na Zemlju da strada i umre. On se u agoniji mučio i molio, dok mu nije prepuklo srce, budući napušten od onih za koje je došao da ih spasava, prolivši svoju krv na Golgoti. {SL 82.1}

Slediti Uzor

Mnogi se ustežu od jednog takvog života kakvim je živeo naš Spasitelj. Oni osećaju da se ne traži tako velika žrtva da bi se sledio Uzor, da bi se donosili rodovi dobrih dela i strpljivo podnosile Božje orezujuće makaze, da bi više roda rodili. Ali ako hrišćanin smatra sebe poniznim oruđem u Hristovim rukama, i strpljivo i verno izvršava svaku dužnost, oslonivši se na pomoć koju je Bog obećao, tada će nositi jaram Hristov i osećati ga lakim; tada će nositi breme za Hrista i neće mu biti teško. Slobodno može gledati gore i sa

hrabrošću i utehom govoriti: „Znam kome verovah, i uveren sam da je kadar sačuvati moj amanet za dan onaj“ (2. Timotiju 1:12). {SL 82.2}

Ako sretamo i smetnje na našem putu, i verno ih savlađujemo; ako nailazimo na protivljenje i prebacivanje, i u Hristovo ime postizemo pobedu; ako nosimo odgovornosti i izvršujemo naše dužnosti u duhu našeg Učitelja, - tada, međutim, mi stičemo jedno dragoceno poznanje Njegove punine i sile. Mi više nećemo zavisiti od iskustva drugih, jer imamo svedočanstvo u sebi. Kao nekadašnji Samarjani i mi možemo reći: „jer sami čusmo i poznasmo da je Ovaj zaista spas svetu, Hristos“ (1. Jovanova 4:42). {SL 83.1}

Što više posmatramo karakter Hristov, i što više iskusimo njegovu spasonosnu moć to ćemo življe shvatiti našu sopstvenu slabost i nesavršenost, i tim ozbiljnije gledati na Hrista kao našu silu i našeg Izbavitelja. Mi nemamo snage u sebi da očistimo hram duše od nečistoće; ali ako se mi kajemo od naših greha protiv Boga, i tražimo oproštenje kroz zasluge Hristove, On će nam dati veru koja kroz ljubav radi i čisti srce i dušu. Verom u Hrista i pokoravanjem zakonu Božjem možemo biti posvećeni, i time postići dostojnost da budemo u društvu svetih anđela i u zajednici izbavljenika obučenih u bele haljine u carstvu slave. {SL 83.2}

Jedinstvo sa Hristom je naše prvenstvo

To nije samo prvenstvo, nego i dužnost svakog hrišćanina, da održava intimno jedinstvo sa Hristom, i da postigne bogato iskustvo u Božjim stvarima. Tada će

njegov život biti plodan u dobrim delima. Hristos kaže: „Time će se Otac Moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete Moji učenici“ (Jovan 15:8). Kada čitamo životopise ljudi koji su bili poznati po svojoj pobožnosti, mi smatramo da su njihova iskustva i postignuća daleko iznad naših mogućnosti. Ali to nije tako Hristos je umro za sve; i nama je sigurno njegovo obećanje da je On više voljan dati nam svoga svetoga Duha ako ištemo, nego što su zemaljski roditelji spremni dati dobre darove svojoj deci. Proroci i apostoli nisu usavršili hrišćanski karakter nekim čudom. Oni su koristili sredstva koja je Bog stavio njima na dohvat; i svi koji hoće da ulože isti napor, postignuće iste rezultate. {SL 83.3}

Pavlova molitva za zajednicu

U svojoj poslanici skupštini u Efesu, Pavle ističe pred njima „tajnu Evanđelja“, „neiskazano bogatstvo Hristovo“, i tada ih uverava u svoje usrdne molitve za njihov duhovni napredak, govoreći: {SL 84.1}

„Toga radi preklanjam kolena svoja pred Ocem Gospoda našega Isusa Hrista... da vam dadne silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom Njegovim za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni; da biste mogli razumeti sa svima svetima šta je širina, i dužina, i dubina, i visina; i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božjom“ (Efescima 3:8, 14-19). {SL 84.2}

On takođe piše svojoj Korintskoj braći: „osvećenima u Hristu Isusu... Milost vam i mir od Boga,

Oca našega, i od Gospoda Isusa Hrista. Zahvaljujem svagda Bogu svojemu za vas, što vam je data milost Božja u Hristu Isusu, te se u svemu obogatiste kroz Njega, u svakoj reči i svakom razumu, kao što se svedočanstvo Hristovo utvrdi među vama; tako da nemate nedostatka ni u jednom daru, vi koji čekate dolazak Gospoda našega Isusa Hrista. (1.Korinćanima 1:2-7). Ove reči su upućene ne samo skupštini u Korintu, nego i celom narodu Božjem do svršetka vremena. Svaki hrišćanin se može radovati blagoslovima posvećenja. {SL 84.3}

Apostol nastavlja sledećim rečima: „Molim vas, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista, da svi jedno govorite, i da ne budu među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu, i u jednoj misli.“ (1.Korinćanima 1:10). Pavle ne bi apelovao na njih da učine nešto što je nemoguće. Jedinstvo je najsigurniji rezultat hrišćanskog posvećenja. {SL 85.1}

U Poslanici Kološanima Pavle iznosi slavna preimućstva zajamčena deci Božjoj: „Čuvši veru vašu u Hrista Isusa, i ljubav koju imate prema svima svetima, za nad ostavljeni vama na nebesima, za koji napred čujete i razumeste blagodat Božju u istini... Toga radi i mi od onoga dana kako čusmo ne prestajemo moliti se za vas Bogu i iskati da se ispunite poznanjem volje Njegove, u svakoj premudrosti i razumu duhovnome, da živite pristojno, Bogu na svako ugađanje, i u svakome dobrom delu da budete plodni, i da rastete u poznanju Božjem, jačajući svakom snagom po sili slave Njegove, i u svakom trpljenju i dugom podnošenju s radošću.“ (Kološanima 1:4-11). {SL 85.2}

Stepen svetosti

I sam apostol se trudio da postigne isti stepen svetosti koji preporučuje svojoj braći. On piše Filibljanima: „Što mi beše dobitak ono primih za štetu Hrista radi. Jer sve držim za štetu prema prevažnome poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega... da poznam Njega i silu vaskrsenja njegovog, i zajednicu Njegovih muka, da budem nalik na smrt njegovu, da bih kako dostigao do vaskrsenja mrtvih; ne kao da već dostigoh, ili se već savrših, nego žurim ne bih li dostigao, kao što mene doseže Isus Hristos. Braćo! Ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: što je ostrag zaboravljam; a za onim što je napred sežem se, i trčim k biljezi gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu.“ (Filibljanima 3:7-14). Ovde je jedna upadljiva suprotnost između hvalisavih samopravednih tvrdnji onih koji govore da su bez greha, i načina govora Apostola. Šta više, to beše čistota i vernost njegovog vlastitog života koja je davala silu njegovim opomenama svojoj braći. {SL 86.1}

Volja Božija

Pavle se nije ustručavao da svakom zgodnom prilikom naglasi važnost biblijskog posvećenja. On kaže: „Jer znate kakve vam zapovesti dadasmo kroz Gospoda Isusa Hrista, jer je ovo volja Božja, svetost vaša.“ (1.Solunjanima 4:2-3). „Tako, ljubazni moji, kao što me svagda slušaste, ne samo kad sam kod vas nego i sada, mnogo većma kad nisam kod vas, gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Zer je Bog što čini u vama, da hoćete i učinite što Mu je ugodno. Sve

činite bez vike i promišljanja, da budete pravi i celi, deca Božja bez mane, usred roda nevaljaloga i pokvarenoga, u kome svetlite kao videla na svetu.“ (Filipljanima 2:12-15). {SL 86.2}

On je zapovedio mladome Titu da poučava skupštinu da ako se oslanjaju na zasluge Hristove radi spasenja, božanska milost koja živi u njihovim srcima vodiće ih na verno izvršavanje životnih dužnosti. „Opominji ih da budu pokorni i poslušni gospodarima i zapovednicima, i gotovi na svako dobro delo... Istinita je reč, i u ovome hoću da utvrđuješ, da se oni koji verovaše Bogu trude i staraju za dobro delo; ovo je korisno ljudima i dobro.“ (Titu 3:1-8). {SL 87.1}

Pavle želi da ureže u naš razum činjenicu da je ljubav osnov svake prave prihvatljive službe Bogu, kao i kruna hrišćanske milosti; i da će samo u duši u kojoj vlada ljubav boraviti mir Božji. „Obucite se dakle kao izabrani Božji, sveti i ljubazni, u srdačnu milost, dobrotu, poniznost, krotost i trpljenje, snoseći jedan drugoga, i opraštajući jedan drugome ako ima ko tužbu na koga: kao što je i Hristos vama oprostio, tako i vi. A svrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva. I mir Božji da vlada u srcima vašim, na koji ste i pozvani u jednom telu, i zahvalni budite. Reč Hristova da se bogato useli među vas, u svakoj premudrosti, učeći i svetujući sami sebe sa psalmima i pojanjem i pesmama duhovnim, u blagodati pevajući u srcima svojim Gospodu. I sve što god činite rečju ili delom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista, hvaleći Boga i Oca kroz njega.“ (Kološanima 3:12-17). {SL 87.2}

Glava 11

Hrišćansko prvenstvo

Mnogi koji su iskreno čeznuli za svetošću srca i čistotom življenja izgledaju zbunjeni i obeshrabreni. Oni stalno gledaju na sebe, i jadikuju radi svoga nedostatka vere; i pošto im nedostaje vera oni osećaju da nemaju prava na blagoslov Božji. Ove osobe pogrešno zamenjuju osećanja sa verom. Oni ne vide jednostavnost prave vere, i time navlače veliku tamu na svoje duše. Oni treba da se okrenu od sebe i da se zanimaju dobrotom i milošću Božjom, i da ponove njegova obećanja, i tada neka jednostavno veruju da će On ispuniti svoju reč. Mi ne treba da se uzdamo u svoju veru, nego u obećanja Božja. Kada se pokajemo od naših prošlih prestupanja zakona Božjeg, i tvrdo rešimo da mu se pokoravamo ubuduće, treba da verujemo da će nas Bog radi Hrista primiti i oprostiti nam naše grehe. {SL 89.1}

Mrak i klonulost će ponekad doći na dušu, preteći da nas savlada, ali mi ne treba da izgubimo svoje pouzdanje. Moramo gledati na Isusa, pa ma šta osećali. Trebamo težiti da verno izvršavamo svaku poznatu dužnost, i tada se mirno osloniti na obećanja Božja. {SL 89.2}

Život vere

Osećaj naše nedostojnosti neki put ispuni našu dušu strahom ali to nije nikakav dokaz da se Bog promenio prema nama, ili mi prema Njemu. Ne treba

činiti nikakve posebne napore duševnog ispiranja, napetosti ili uzbuđenja. Možda nećemo danas osećati mir i radost koje smo osećali juče; ali mi treba verom da se uhvatimo Hristove ruke i da se Njemu potpuno poverimo kako u mraku tako i na videlu. {SL 90.1}

Sotona ti možda šapuće: „Ti si tako veliki grešnik, da te Hristos ne može spasti.“ Međutim, ako ti priznaješ da si grešan i nedostojan, ti možeš odbiti kušača sa uzvikom: „Kroz vrlinu pomirenja da priznajem Hrista kao svog Spasitelja! Ja se ne uzdam u svoje sopstvene zasluge, nego u skupocenu krv Isusovu, koja me očišćava. Ovog trenutka ja oslanjam svoju nemoćnu dušu na Hrista.“ Hrišćanski život mora biti život jedne postojane, žive vere. Nepokolebljivo pouzdanje, čvrst oslonac na Hrista, to donosi mir i sigurnost duši. {SL 90.2}

Otpor iskušenju

Nemojte se obeshrabriti ako vam srca izgledaju stvrđnuta. Svaka smetnja, svaki unutrašnji nepridatelj samo povećava vašu potrebu za Hristom. On dolazi da ukloni kameno srce i daruje vam srce mesno. Tražite od Njega specijalnu milost da bi savladali svoje specijalne nedostatke. Kada ste napadnuti iskušenjem, čvrsto se oduprite zlim pobudama; recite svojoj duši: „Kako mogu obeščastiti svog Izbavitelja? Ja sam se predao Hristu; ne mogu da činim dela sotone.“ Poviči dragom Spasitelju da ti pomogne da žrtvuješ svaki idol, i odbaciš svaki omiljeni greh. Neka tvoje oči vere gledaju Isusa kako stoji pored Očevog prestola, pokazujući svoje probodene ruke, moleći se za tebe. Veruj da će ti

snaga i pomoć doći od tvog dragocenog Spasitelja. {SL 90.3}

Posmatranje očima vere

Verom gledajte na vence koji su spremljeni za one koji će pobediti; slušajte radosne pesme izbavljenih: Dostojno je Jagnje zaklano koje nas otkupi Bogu! Zamislite ove prizore kao stvarnost. Stefan, prvi hrišćanski mučenik, u svojoj strahovitoj borbi sa poglavarstvom i vlastima i duhovima pakosti ispod neba, uzvikuje: „Evo, vidim nebesa otvorena, i Sina čovečijega gde stoji s desne strane Bogu!“ (Dela 7:56). Spasitelj sveta otkrio mu se kako gleda sa neba na njega sa najdubljim interesovanjem, i slavna svetlost Hristovog lica sijala je na Stefana sa takvim sjajem da su čak i njegovi neprijatelji videli njegovo lice da svetli kao lice jednog anđela! {SL 91.1}

Ako bismo se više bavili sa Hristom i nebeskim svetom, mi bismo našli silan stimulans (podsticaj) i pomoć u vođenju borbe Gospodnje. Ponositost i ljubav prema svetu gube svoju moć kad razmišljamo o slavi boljeg sveta i nove zemlje koja će biti uskoro naš dom. Uspoređene sa privlačnošću Hrista, sve zemaljske privlačnosti izgledaće od male vrednosti! {SL 91.2}

Neka niko ne misli da će bez ozbiljnih napora sa svoje strane moći da postigne osiguranje Božje ljubavi. Ako bi se dugo dopustilo našem duhu da se zanima zemaljskim stvarima, onda bi se teško promenile navike mišljenja. Ono što oko vidi i uvo čuje najčešće privlači pažnju i obuzima interes. Ali ako hoćemo da uđemo u grad Božji, i da gledamo Isusa i Njegovu slavu, moramo

se naviknuti da Ga gledamo već ovde sa očima vere. Reči i karakter Hrista treba da često bude predmet naših misli i razgovora, i svaki dan treba jedno vreme da bude specijalno posvećeno pobožnom razmišljanju o ovim svetim temama. {SL 91.3}

Smirenost duha

Posvećenje je svakodnevni rad. Neka se niko ne vara verovanjem da će Bog oprostiti i blagosloviti one koji gaze jednu od Njegovih zapovesti. Dobrovoljno popuštanje jednom poznatom grehu utišava svedočanstvo glasa Duha i odvaja dušu od Boga. Ma kakvo bilo ushićenje religioznog osećanja, Isus ne može prebivati u srcu koje ne poštuje božanski zakon. Bog će poštovati samo one koji Njega poštuju. {SL 92.1}

„Sluge ste onoga koga slušate.“ (Rimjanima 6:16). Ako gajimo srdnju, želju, požudu, lakomstvo, mrzost, sebičnost, ili ma koji drugi greh, mi postajemo sluge toga greha. „Niko ne može služiti dva gospodara.“ (Matej 6:24). Ako služimo grehu, onda ne možemo služiti Hristu. Hrišćanin će osećati nagon greha, jer se telo bori protiv duha, a duh se bori protiv tela, vodeći neprestano međusobno ratovanje. I upravo ovde je potrebna Hristova pomoć. Ljudska slabost postaje ujedinjena sa božanskom snagom, i vera kliče: „A hvala Bogu, koji nam dade pobedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista.“ (1.Korinćanima 15:57). {SL 92.2}

Ispravne religiozne navike

Ako hoćemo da razvijamo jedan karakter koji Bog može primiti, moramo uskladiti ispravne navike u našem verskom životu. Svakodnevna molitva je bitna za rasteenje u milosti, pa čak i u samom duhovnom životu, kao što je blagovremena hrana potrebna telesnom blagostanju. Mi se trebamo navikavati da podižemo naše misli često u molitvi prema Bogu. Ako nam duh luta, moramo ga dovesti natrag; stalnim nastojanjem to će konačno postati lako. Mi se ne možemo ni za trenutak sa sigunošću udaljiti od Hrista. Mi možemo imati Njegovu prisutnost na svakom koraku, ali samo poštujući uslove koje je sam On postavio. {SL 93.1}

Religija mora postati najvažnija poslovnost života. Sve treba da bude tome podčinjeno. Sve naše duševne, telesne i duhovne snage moraju se angažovati u hrišćanskom vojevanju. Moramo moliti Hrista za snagu i milost, i tada ćemo postići pobedu tako sigurno, kao što je sigurno da je Hristos umro za nas. {SL 93.2}

Vrednost jedne duše

Moramo prići bliže krstu Hristovom. Pokajanje pri dnu krsta to je prava lekcija o miru koju imamo da naučimo. Ljubav Isusova - ko je može razumeti? Bezgranična, nežnija i samoodricajnija nego materinska ljubav! Ako hoćemo da znamo vrednost jedne ljudske duše, moramo gledati u živoj veri na krst, i tada početi studirati ono što će biti nauka i pesma spasenih kroz

svu večnost. Vrednost našeg vremena i naših talenata može se proceniti jedino kroz veličinu otkupne cene koja je plaćena za naše izbavljenje. Kakvu nezahvalnost pokazujemo prema Bogu kad Mu otimamo Njegovo pripadajuće pravo, uskraćujući Mu našu naklonost i našu službu! Je li to tako mnogo predati se njemu, koji je sve žrtvovao za nas? Možemo li odabrati prijateljstvo sveta pred besmrtnim častima koje Hristos nudi, govoreći: „Koji pobeđi daću mu da sedi samnom na prestolu Mojemu...” (Otkrivenje 3:21). {SL 93.3}

Jedno progresivno delo

Posvećenje je jedno progresivno (napredno) delo. Redosledne stepenice su nam prikazane u rečima apostola Petra: „I na samo ovo okrenite svo staranje svoje, da pokažete u veri svojoj dobrodetelj, a u dobrodetelji razum, a u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje, a u trpljenju pobožnost, a u pobožnosti bratoljublje, a u bratoljublju ljubav jer kad je ovo u vama, i množi se, neće vas ostaviti lijene, niti bez ploda u poznanju Gospoda našega Isusa Hrista“ (2.Petrova 1:5-8). Zatim govori: „Zato, braćo, postarajte se još većma da svoju službu i izbor utvrdite; jer čineći ovo, nećete nikada pogrešiti. Jer vam se tako obilno dopusti ulazak u večno carstvo Gospoda i Spasa našega Isusa Hrista“ (2.Petrova 1:10-11). {SL 94.1}

Ovde je izloženo pravilo po kome možemo biti sigurni da nećemo pogrešiti nikada. Oni koji su tako radili po ovom planu za postizanje hrišćanske milosti, imaju sigurnost da će Bog raditi po planu množenja

dajući im darove svog Duha. Petar se obraća onima koji hoće da zadobiju istu dragocenu veru: „Blagodat i mir da vam se umnoži kroz poznanje Boga i Hrista Isusa Gospoda našega.“ (2.Petrova 1:2). Kroz božansku milost, svi koji hoće mogu se penjati svetlim stepenicama od zemlje do neba, i konačno „pevajući sa večnom radosti“ (Isaija 35:10), ući kroz vrata u sveti grad Božji. {SL 94.2}

Naš Spasitelj traži od nas sve: prve i najsvetije misli, naše najčistije i najsnažnije naklonosti. Međutim, ako smo mi sudeonici božanske prirode, njegova slava će stalno biti u našim srcima i na našim usnama. Naša jedina sigurnost je u tome da sebe i sve svoje predamo Njemu, i da stalno rastemo u milosti i poznanju istine. {SL 95.1}

Pavlovo klicanje pobeđi

Apostol Pavle beše visoko počastvovan od Boga, budući je uznet u svetoj viziji do trećeg neba, gde je video prizore čiju slavu mu nije bilo dopušteno da otkrije. Ipak to ga nije navelo na hvalisanje ili samozadovoljstvo. On je razumeo važnost neprestanog straženja i samoodricanja, i jasno je izjavio: „Ja morim telo svoje i trudim se da kako propovedajući drugima i sam ne budem odbačen.“ (1.Korinćanima 9:27). {SL 95.2}

Pavle je stradao istine radi, pa ipak mi ne čujemo nikakve žalbe sa njegovih usana. Kad je pregledao svoj život truda, briga i žrtve, on je izjavio: „Jer mislim da stradanja sadašnjeg vremena nisu ništa prema slavi koja će nam se javiti.“ (Rimljanima 8:18). Usklik pobeđe

od strane Božjeg vernog sluge dopire sve do našeg vremena: „Ko će nas rastaviti od ljubavi Božje? da li nevolja, ili tuga? ili progonstvo? ili glad? Ili golotinja? ili strah? ili mač? kao što stoji napisano: „Za Tebe nas ubijaju svaki dan, drže nas kao ovce koje su za klanje. Ali u svemu ovome pobeđujemo Onoga radi koji nas je ljubio. Jer znam jamačno, da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva stvar ne može nas rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.“ (Rimljanima 8:35-39). {SL 95.3}

Premda je Pavle bio zatvoren u jednoj rimskoj tamnici - odvojen od svetlosti i nebeskog zraka, odstranjen od svog aktivnog rada u Evanđelju, i svakog časa očekujući smrtnu presudu - ipak on se nije predavao sumnji ni obeshrabrenju. Iz one mračne tamnice dolazilo je njegovo predsmrtno svedočanstvo, puno uzvišene vere i hrabrosti, koje je nadahnjivalo srca svetih i mučenika u svim narednim stolicima hrišćanske ere. Njegove reči divno opisuju rezultate onog posvećenja koje smo mi na stranicama ove knjige nastojali opisati: „Jer ja se već žrtvujem, i vreme moga odlaska nastaje. Dobar rat ratovah, trku svrših, veru održah. Dalje dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u onaj dan, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego i svima koji se raduju Njegovom dolasku“ (2.Timotiju 4:6-8). {SL 96.1}